

CERCETAȚI SCRIPTURILE - Partea 6, RAHAV 1

Slăvit să fie Domnul! Să deschidem Bibliile la Ioan capitolul 5.39.

Vom continua de unde am rămas, tema fiind „Cercetați Scripturile”, iar ceea ce voi predica astăzi este deja partea a șasea.

Astăzi vom privi la viața lui Rahav și ne vom ruga ca Domnul să ne călăuzească și să ne dea ceea ce dorește El. Dorința mea este să ne predăm în totalitate Lui. În același timp, vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit astăzi, pentru că ați reușit să vă croiți cale prin zăpadă. Știm că în Sud a fost mult mai rău și că din cauza aceasta mulți dintre frații noștri nu au putut ajunge, dar nădăjduim că vor reuși să se conecteze. Apreciez efortul fiecăruia dintre voi și suntem mulțumitori pentru că sunteți aici.

Să citim încă o dată
din Ioan 5.39:

***„Cercetați Scripturile, pentru că
socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre
Mine.”***

Acum am vrea să mergem în Luca 24, pentru că doresc să citim și de acolo un verset. Noi știm că în Luca 24 este vorba despre călătoria spre Emaus. Vom citi un singur

verset:

„Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” (v. 27). Amin!

Astfel, începând de la început, de la Geneza, de la Moise pentru că el este cel care a scris aceste cărți, și toți profeții, acesta fiind Cuvântul, *„El le-a tâlcuit în toate Scripturile, ce era cu privire la El.”* El a luat toată Biblia pentru subiectul Său. De fapt, pe drumul Emausului, Isus a spus: *„Aș vrea să iau toată Biblia pentru subiectul meu.”* Aceasta a făcut El pe drumul Emausului, iar aici ni se spune:

„Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.”

Aceasta înseamnă că El S-a întors la fiecare tip, umbră sau personaj și a început să evedențieze lucrurile care se regăseau în Scriptură cu privire la El. La câți dintre noi le-ar fi plăcut să fie în acea călătorie? Amin! Dar noi am fost într-una similară, prieteni, pentru că astăzi am umblat pe acest drum cu un profet.

Aș vrea să mergem în Matei

1 și să citim din nou începutul acestui capitol. Miercuri seara am privit la viața lui Tamar și cred că pe măsură ce vom merge mai departe, vom vedea multe lucruri pentru că aici există atât de multe noduri, iar eu vă spun și cred că este Adevărul, iar dacă timpul va merge mai departe și Dumnezeu ne va rândui să rămânem în această condiție până la schimbarea trupului, ne vom întoarce la aceste lucruri și le vom înțelege mai bine.

Am privit la Tamar și au ieșit la suprafață lucruri minunate, iar ceea ce mi se pare uimitor este că am putut vedea epocile bisericilor în Geneza 38. Este uimitor că ele sunt acolo, dar ceea ce este și mai uimitor pentru mine, sunt lucrurile care sunt încă ascunse acolo. Noi știm că ele sunt acolo, dar nu putem interpreta nimic, nu putem lua ascuțimea intelectului nostru și să dăm ceva la o parte sau să facem să se potrivească ceva într-un loc de care nu aparține. Noi nu putem face aceasta, de aceea, până când nu vine descoperirea, trebuie să lăsăm totul așa cum este. Le putem citi și putem să ne uităm la ele; și de câte ori nu am făcut aceasta, fără să vedem ceea ce se afla acolo în vedere deplină? Este ca și cum am umbla pe diamante care zac pe pământ, fără să înțelegem că acelea sunt diamante. Dar într-o zi, ele strălucesc într-un fel ciudat, pentru că ne aflăm într-un anumit unghi în care sunt atinse de lumină, iar atunci înțelegem că acela este un diamant peste care am trecut timp de mulți ani.

Aceasta este ceea ce se întâmplă în timp ce umblăm prin Scripturi. Eu am spus aceasta și altfel: Este ca și cum un vultur se ridică sus și începe să se învârtă în cerc în aer, și în timp ce se învârte, se ridică tot mai sus. Pe măsură ce ne întoarcem la Tamar, ne ridicăm mai sus, pe măsură ce ne întoarcem la tipuri și umbre, ne învârtim mai sus, primim mai multă descoperire, o înțelegere mai adâncă, ceva ce se mișcă de la capul nostru la inima noastră, dovedind ceea ce suntem.

Așadar, mergem mai departe de la Tamar, dar nu pentru că am terminat, ci pentru că urmăm Duhul și sunt sigur că la un moment dat ne vom întoarce din nou aici.

Matei 1.1-3:

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov

a născut pe Iuda și frații lui;

Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram."

Ceea ce urmărim noi

acum este linia părinților din Iuda. În fiecare generație, în casa lui Iuda a existat un prinț din care a ieșit un alt prinț, apoi altul și altul, acesta fiind neamul firesc al lui Isus Hristos pe măsură ce El venea pe această linie, pentru că miercuri seara am aflat că sceptrul i-a fost dat lui Iuda, ceea ce înseamnă că Conducătorul trebuia să se ridice din Iuda.

Astfel, am văzut că Dumnezeu făcea ceva

deosebit în Iuda; am putut să vedem pe Tamar, femeia care a trebuit să parcurgă trei stadii, dar nu a primit niciodată sămânța până când nu a ajuns la al patrulea stadiu, iar al patrulea stadiu nu a fost un alt fiu. Noi știm că cele trei stadii au fost neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt, dar acestea nu erau decât lucrările Duhului Sfânt. Neprihănirea este o lucrare a Duhului Sfânt; sfințirea este o lucrare a Duhului Sfânt; botezul Duhului Sfânt este o lucrare a Duhului Sfânt, dar ea nu s-a întors la o lucrare a Duhului, ci la Duhul Sfânt Însuși. Nu la un alt fiu, la o altă lucrare, nu la un alt stadiu al harului, ci ea a trecut prin cele trei stadii ale harului, prin cei trei fii, după care s-a întors la Viața Însăși, la Cel ce le-a dat viață fiilor, înapoi la Iuda. Iar în acest stadiu, ea a dat naștere la un alt prinț al lui Iuda, lui Fares. Din ea a ieșit Fares, continuarea acestei linii din care trebuia să se ridice sceptrul.

Tamar a parcurs tot

acest scenariu, iar acum, noi putem vedea atât de clar că nu era doar derularea epocilor bisericilor și ieșirea la suprafață a Miresei, ci este mai mult. Pe măsură ce vom privi la tipuri și umbre, vom înțelege că tot timpul va fi altfel.

Vă puteți imagina pe drumul Emausului, când El a început de la Moise și toți profeții și le-a arătat în toate Scripturile, lucrurile scrise cu privire la El? El le-a arătat aceasta în toate Scripturile, dar ei nu doar repetau niște povești, ci în fiecare umbră, în fiecare tip, se întâmpla ceva diferit, El evidenția alte aspecte cu privire la El, alte trăsături, alte caracteristici, ca să poată fi identificat pe deplin.

Fratele Branham a spus că El nu a divulgat niciodată Taina, ci a desfășurat-o în mod constant; El nu a divulgat-o niciodată în totalitate prin Moise, prin David și prin toți aceștia. Ei o arătau într-un tip, toți arătau un aspect diferit al răscumpărării, dar nu au putut arăta niciodată totul până când nu a venit Isus Însuși și El a arătat totul.

Același lucru este valabil cu descoperirea Miresei. Fiecare reprezintă un tip sau o porțiune și spune aceeași poveste de mai multe ori, însă fiecare pictează cu culori diferite. Niciodată nu a putut fi arătat totul până când nu s-a ajuns la Piatra de încheiere a acestei Capodopere tainice care este o Familie Capodoperă și care nu a fost terminată când S-a arătat Isus pe pământ și a mers la Calvar. Nu! Acea a fost prima parte a Familiei Capodoperă care a fost exprimată în totalitate, dar din El, din Original, a fost luată o bucată și a început să ia chip o altă Capodoperă, o altă parte a Capodoperei care este Femeia, pentru că este o Familie Capodoperă.

Așadar, Hristos este Capodopera, dar este Hristos parte bărbătească și parte femeiască, ambele părți alcătuind Capodopera. Înapoi la taina care se regăsește în Geneza capitolul unu, înapoi la taina bărbatului și a femeii.

Astfel, noi privim înapoi la toate Scripturile, iar dacă Mirele este acolo, acolo este și Mireasa.

Este un lucru atât de interesant! Noi am ajuns la sfârșitul timpului și avem mii de ani în care am studiat Biblia, am trecut prin epoca omului, epoca în care Dumnezeu i-a dat omului înțelepciune să tipărească Biblia și să ajungă la tălmăcirea Ei, ca să ne scoată din lagărul morții bisericii catolice. Dumnezeu a trimis o ungere, ungerea omului, inteligența unui om, ca să poată tipări Bibliei, să le poată citi și să frângă hegemonia bisericii catolice, dar necazul este că ei au mers prea departe cu ungerea aceea și au respins ungerea vulturului prin faptul că au vrut să rămână la înțelepciunea intelectuală a unui om și au început să tălmăcească Cuvântul prin intelect. Dumnezeu le-a dat ungerea aceea ca să-i readucă la Cuvântul scris, ca să-i îndepărteze de superstiții, de povești și să-i întoarcă la Cuvântul scris.

Așadar, a folosit

inteligența umană ca să tipărească Biblia, s-o răspândească, s-o citească și să se întoarcă înapoi la Cuvânt, iar aceasta ar fi trebuit să-i aducă exact la ungerea vulturului ca să le dea vederea profetică să vadă povestea din poveste, să vadă umbrele și tipurile și să nu rămână agățați de traducerea corectă a textului, de faptul că cuvintele tipărite cu cerneală trebuiau să aibă sens, ci să poată vedea că există ceva mai mult decât a avea o traducere fidelă. Și aceasta era importantă, dar s-a ajuns la epoca vulturului unde scopul nu a mai fost să avem o traducere fidelă, cuvânt cu cuvânt, din latină într-o altă limbă, nu aceasta este ceea ce urmărim noi, nu căutăm o traducere curată, cuvânt cu cuvânt, ci căutăm descoperirea însemnătății acelei Scripturi care este mai mult decât o traducere corectă.

Noi a trebuit să

trecem prin stadiul traducerii corecte, care este epoca omului și este importantă, dar problema este că ei s-au oprit acolo, iar acum se ceartă cu privire la traducerile corecte, la versetele Bibliei, la unele texte cheie, etc. Se ceartă încontinuu. Dar tot ce au trebuit să facă ei a fost să așeze Cuvântul la locul Lui, ca să vină profetul și să ne aducă traducerea corectă, iar acum am ajuns la sfârșit. Am privit la aceste lucruri timp de mii de ani, le-am studiat, am pus Biblia împreună, dar apoi s-a pierdut, însă Dumnezeu a adus-o înapoi în Epoca întunecoasă, iar în toate acestea, Îl putem vedea pe Isus Hristos, Isus Hristos, Isus Hristos Răscumpărătorul.

Dar acum am ajuns la sfârșitul timpului și a venit un profet care ne-a spus: „Vreau să vă arăt mai mult din taină”. Acolo este mai mult din taină.

Noi vom merge la cartea lui Iosua și vom începe citirea de la capitolul 2, unde scrie despre viața lui Rahav. Când vom ajunge acolo, veți vedea că ei au trecut Iordanul, iar pentru aceasta, Iosua a primit câteva instrucțiuni de la Căpetenia oștirii Domnului. Iosua le-a dus la bun sfârșit, dar ei au trebuit să ia Cuvântul pe care L-a adus profetul. Cuvântul lui Dumnezeu pe care L-a adus profetul, a fost pus în Chivot, iar Chivotul putea fi purtat numai de preoți. Cuvântul a fost adus de un profet, dar acel Cuvânt nu putea merge mai departe, nu putea propăși fără preoție.

Așadar, noi vom vedea că este o slujbă rânduită de Dumnezeu, nu de om, pentru că atunci când Dumnezeu l-a călăuzit pe Moise să-l aleagă pe Aaron și fiii săi să fie preoți, toți au sărit în sus și au spus: „Cum poți să-l alegi pe fratele tău? De ce nu s-a votat pentru că există doisprezece prinți, douăsprezece seminții? Păi, eu cred că pot face la fel de bine slujba pe care o face Aaron! Și eu mă pregătesc pentru aceasta, și eu sunt un fiu, și eu sunt un prinț în Israel și simt că am la fel de multă oportunitate.”

Atunci, Dumnezeu a spus: „Fiecare bărbat să vină aici și să-și aducă toiagul”, fiecare toiag reprezentând o seminție. „Aduceți-l înăuntru și scrieți-vă numele pe el, apoi puneți-l în sfântul locaș.” Apoi, a zis: „Cel care înfrunzește și înmugurește, este cel ales de Mine.” Ei au făcut întocmai, dar numai toiagul lui Aaron a înmugurit, a înflorit și a rodit. Numai unul a rodit; celelalte erau moarte. Vedeți? Adevărata slujbă chemată de Dumnezeu poate rodi, dar nu prin puterea ei pentru că este doar un băț mort, ci prezența lui Dumnezeu umbrește darul, iar atunci există o anumită linie. Nu este o familie pentru că acest dar nu trece de la tată la fiu, ci vine prin alegerea lui Dumnezeu, prin rânduirea făcută de

El mai dinainte; El alege unde se află, iar acolo s-a ajuns la un băț mort, care nu putea face nimic singur. Aceasta este ceva ce ar trebui să țină minte predicatorii. Un băț mort, care a fost căzut undeva; care poate a fost un migdal cândva sau ramura unui migdal, dar a devenit apoi un toiag sau un băț de care se sprijinea Aaron când mergea; era mort, nu putea rodi viață, nu putea face nimic, dar el era cel rânduit mai dinainte, iar în Sfântul locaș al lui Dumnezeu, prezența lui Dumnezeu putea umbri acel băț mort și să-l facă nu doar să înmugurească și să înflorească, ci să și aducă rod din nou.

Așadar, cu nici un chip nu putem să ne îndepărtăm de slujba încincită, indiferent cât de mulți oameni greșesc. Indiferent cât de mulți predicatori eșuează și cât de mulți oameni sunt amăgiți de ei, indiferent cât de multe vieți deraiază din cauza predicatorilor, noi nu ne vom îndepărta niciodată de slujba încincită. Până când vom ajunge la transformarea trupurilor, aceasta este calea rânduită de Dumnezeu.

Aici, ei au ajuns la trecerea în țara făgăduită. Moise îi dusesse până acolo. Profetul lui Dumnezeu le-a dat Cuvântul lui Dumnezeu, le-a dat instrucțiuni, iar ei Îl aveau și știa ce să facă cu El; apoi a venit Iosua și le-a dat instrucțiuni, dar el le-a dat leviților.

Ei spuneau: „Trebuie să trecem, dar Iordanul iese din albia sa în timpul secerișului, așa că, predicatorilor, luați Chivotul pentru că voi sunteți cei care trebuie să-L duceți, iar noi trebuie să facem progrese.” Atunci Iosua i-a spus poporului: „Stați înapoi! Stați înapoi, păstrați distanța și fiți atenți pe unde merge Chivotul pentru că nu ați mai fost niciodată pe aici. Fiți atenți să nu o luați înaintea Cuvântului! Fiți atenți să nu o luați înaintea slujbei! Nu săriți înaintea levitului! Fiți atenți și vedeți ce se petrece pentru că aceasta este calea lui Dumnezeu, iar noi nu o putem schimba!”

Așadar, au luat

Chivotul și au coborât în Iordan, iar ei trebuiau să intre exact în apă.

Trebuiau să aștepte în apă. Au intrat deci în apă, iar când au făcut aceasta, apa nu a mai curs în jos din munții Iordanului, ci s-a retras înapoi, așa că au trecut cu toții pe pământ uscat. Deci, cât timp slujba era în râu, ei au putut să treacă, cât timp au ținut Cuvântul la locul Lui, ei au putut să treacă, să treacă, să treacă până când a trecut și ultimul.

Cât timp vom avea

nevoie de slujbă? Până când va trece și ultimul. Și când a trecut și ultimul, Iosua a spus: „Ieșiți afară!”, iar când au ieșit afară, apa a început să curgă ca și înainte. V-am spus toate acestea pentru a vă spune altceva. Vă rog să fiți atenți.

Înainte ca preoții să

iasă din apă, s-a întâmplat ceva. Amintiți-vă că noi vorbim despre Taina lui Hristos care este în Biblie. Noi am avut la dispoziție ani pentru a o cerceta. Isus le-a spus apostolilor pe drumul Emausului și i-a învățat toate Scripturile cu privire la Sine, iar noi am ajuns la sfârșit și am avut un profet al lui Dumnezeu care s-a întors, a trecut peste aceleași Scripturi și ne-a arătat că acolo a fost și o Mireasă. A existat un Mire, iar noi știm aceasta, știm că era în umbre, în tipuri, dar el s-a întors și ne-a arătat că acolo există și o Mireasă. Noi am ajuns la Apocalipsa 10 și știm că există șapte Tunete, iar lui Ioan i s-a spus să nu scrie ceea ce au spus cele șapte Tunete, ci să le pecetluiască. Astfel, noi știm că există altceva ce este pecetluit. Noi am văzut deschiderea Pecetilor în formă de simbol, dar când au vorbit Tunetele, ceva a fost pecetluit și nu a fost descoperit, iar noi știm că avem două seturi de Peceti, așa cum a spus fratele Branham. Avem Pecetile care au fost rupte în formă de simbol: calul alb, calul roșu, etc., dar apoi avem tălmăcirea sau descoperirea însemnătății acelor Peceti în cele șapte Tunete; dar lui Ioan i-a fost interzis să scrie, așa că au fost pecetluite și nu au fost scrise. Însă fratele Branham a spus:

„Vedeți, este ca în Ieremia. Mergeți și citiți în Ieremia, pentru că

atunci când Ieremia urma să răscumpere o parte din pământ, a plătit un preț în argint, prețul răscumpărării, iar ei au luat două documente pentru a consemna tranzacția, prețul plătit și tot ce avea loc împreună cu răscumpărarea pământului, care este o preumbrire a Cuvântului. Astfel, ei au avut un document care a fost pecetluit într-un vas și altul care era deschis."

Exista o mărturie

deschisă și una pecetluită, iar când a sosit timpul întoarcerii lor din Babilon, - el făcuse aceasta exact înainte de intrarea în Babilon, exact înainte să intre în epocile întunecoase și să cadă în catolicismul babilonean, în denomiționalism, - dar când a sosit timpul să se întoarcă în țară, au existat două documente pe care ei trebuiau să le compare, iar când le-au comparat și cele două documente s-au aliniat, au dovedit cine se afla în răscumpărare, cine este inclus în răscumpărare, cine are drept de răscumpărare, cine l-a cumpărat, cine l-a pecetluit, cine a făcut tot ceea ce se afla în aceste documente. Astfel, avem un document pe care putea să-l citească oricine oricând, dar exista și un document pecetluit, a cărui pecete putea fi deschisă numai de cineva care se califica s-o rupă. Exista o persoană care se califica, iar când toate părțile care trebuiau să fie prezente la deschiderea acestui document erau în scenă, documentul a fost deschis pentru că cineva ar fi putut să tălmăcească greșit documentul deschis.

Cineva ar fi putut expune greșit documentul deschis, dar cel care a fost pecetluit înainte ca biserica să intre în epocile bisericilor, înainte ca ea să cadă în curvie, în Babilon, aducea claritatea. Acest document a fost pecetluit înainte de aceasta, iar dacă este scos afară și aceste două consemnări se potrivesc, știm cine face parte din răscumpărare, cine a plătit prețul, cine a făcut pecetluirea, cine l-a deschis, totul este descoperit cu privire la aceste două documente: unul deschis și unul pecetluit; unul care se afla acolo și unul care era o taină.

Slăvit să fie Domnul!

Aceste lucruri nu sunt despre Rahav, dar mă bucur că voi trageți.

Să mergem în Iosua

1. Vedeți, lucrurile pe care le-a învățat profetul au fost tot timpul în Biblie. El nu a inventat nimic, de aceea, noi trebuie să fim foarte atenți cu Mesajul, pentru că de multe ori când îl auzim spunând ceva ce nu este în conformitate cu gândirea noastră, cu ceea ce credem noi despre acel lucru, este foarte ușor să-l corectăm. Desigur, nu o facem intenționat, nu este pentru că încercăm să fim amăgitori, ci pentru că întotdeauna am înțeles lucrurile în alt fel. Astfel, când el spune ceva, automat corectăm ceea ce a spus, dar nu încercăm să facem rău. Nu există nici o intenție de a fi răi, ci este doar „eu nu am înțeles lucrurile așa”, și în loc să luăm lucrurile așa cum le spune el, luăm ceea ce credem că a spus.

Acesta este motivul

pentru care voi repeta de o mie de ori ceea ce a spus fratele Branham: *„Mai presus de toate, rugați-vă pentru descoperire.”*

Noi am citit Mesajul

de multe ori și am avut multe locuri consemnate, dar într-o zi când citim din nou ceva, spunem: „Ce spune aici? Nu am citit niciodată aceasta. De fapt am citit-o, dar nu am văzut-o.” Însă totul este în așezarea cuvintelor. Uneori, totul este în așezarea cuvintelor. Poate fi ascuns ceva în felul de redactare, în gramatica de șapte clase. Totul poate fi ascuns acolo, iar noi să corectăm totul printr-o gramatică corectă, în timp ce poate Dumnezeu nu a vrut o gramatică corectă. Dumnezeu nu a vrut să fie corectată sau modernizată, nu a vrut o gramatică corectă, ci a vrut ca totul să fie spus așa cum a fost spus. Dar din pricina educației noastre, noi am corectat gramatica automat, firesc, dar uneori trebuie să ne întoarcem înapoi și să luăm pur și simplu ceea ce a spus el.

Acum vom merge în Iosua

capitolul 4.4-9. Aici ei se pregăteau de trecere:

„Iosua a chemat pe cei doisprezece bărbați pe care i-a ales dintre copiii lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție,

și le-a zis: „Treceți înaintea chivotului Domnului Dumnezeului vostru, în mijlocul Iordanului, și fiecare din voi să ia o piatră pe umăr, după numărul semințiilor copiilor lui Israel,

pentru ca acesta să fie un semn de aducere aminte în mijlocul vostru. Când vor întreba copiii voștri într-o zi: ‘Ce înseamnă pietrele acestea pentru voi?’,

să le spuneți: ‘Apele Iordanului s-au despicat în două înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul Iordanul, apele Iordanului s-au despicat în două’, și pietrele acestea să fie totdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel.”

Copiii lui Israel au făcut așa cum le poruncise Iosua. Au luat douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, cum spusese lui Iosua Domnul, după numărul semințiilor copiilor lui Israel, le-au luat cu ei și le-au pus în locul unde aveau să rămână peste noapte.

Iosua a ridicat și el douăsprezece pietre în mijlocul Iordanului, în locul unde se opriseră picioarele preoților care duceau chivotul legământului, și ele au rămas acolo până în ziua de azi.”

Să fim atenți aici.

Ei se apropiau de trecere și le-a spus celor doisprezece bărbați care făceau parte din cele douăsprezece seminții, ca fiecare să ia o piatră cu care să traverseze Iordanul pentru că urmau să ridice o aducere aminte, astfel ca atunci când copiii copiilor lor aveau să-i întrebe: „Ce însemnătate au aceste

pietre?”, să li se răspundă: „Pentru ca voi să le puteți spune la copiii copiilor voștri despre această trecere de astăzi!”

Așadar, urma să fie

făcută o declarație publică, iar Iosua a luat cele douăsprezece pietre, le-a zidit și a făcut un stâlp. Acest stâlp a devenit un monument pentru Israel, pentru ca ei să știe că acela era locul pe unde au trecut părinții lor pe pământ uscat. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat. Dar pentru că trebuiau să fie două mărturii... De ce trebuiau să fie două mărturii? Din cauza Apocalipsei capitolul 10. De aceea, Iosua a avut două consemnări: una deschisă și una pecetluită. Aceasta este cea deschisă, dar înainte ca preoții să iasă din Iordan, Iosua a intrat înapoi, acolo unde stăteau preoții pe pământ uscat, în mijlocul Iordanului, și a ridicat un stâlp de douăsprezece pietre, iar când a terminat, le-a spus preoților să iasă afară, iar apele au curs peste ele, așa că acum există o taină ascunsă în ape. Există o taină ascunsă în Iordan, în ape, în Cuvânt. Există o consemnare care este publică și o putem vedea cu toții, toată lumea se poate uita la ea, dar apoi, putem vedea că Iosua a pus douăsprezece pietre în râu, dar noi nu știm ce sunt pentru că tot ce am auzit este că șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, dar nu știm cum arată, în ce ordine sunt, nu știm ce nume se află pe cele douăsprezece pietre; noi nu știm pentru că totul este ascuns în Cuvânt.

Avem o mărturie

publică și o mărturie tainică ascunsă.

Ieremia, în prețul

răscumpărării a avut o mărturie publică și una pecetluită într-un vas de pământ. A fost pecetluită departe de vedere și nimeni nu a putut vedea sulul pecetluit; era acolo, pecetluită, ei puteau să se uite la vasul de pământ, la fel ca evreii care puteau să se uite la Iordan; noi putem crede că cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, dar ceea ce este scris în vasul de pământ, ce este pus în mijlocul Iordanului, se află în Cuvânt și este nevoie de ceva supranatural pentru a descoperi ceea ce se află acolo. Aleluia!

Putem vedea acum

Mesajul? Într-adevăr, fratele Branham a venit, dar nu este atât de mult faptul că a venit el, ci este faptul că a venit Răscumpărătorul, Pecetluitoarul, Cel care putea să rupă Pecetea.

Înseamnă că noi nu

putem rupe Pecetea până când nu sunt îndeplinite toate condițiile pentru ruperea Ei și nu este în scenă Cineva care o poate face. Deci, trebuie să ajungem într-un timp, într-un punct în care să fie prezente toate părțile care trebuie să participe, iar noi trebuie să avem pe Cineva cu autoritatea de a rupe Pecetea.

Vă rog să-mi spuneți

Cine are autoritatea de a rupe Pecetea de pe aceste șapte Tunete? Cel care le-a vorbit, același Înger puternic din Apocalipsa 10 care a venit jos; El este singurul care are autoritatea de a rupe acele Peceți și de a ne spune ce sunt cele șapte Tunete.

Noi am aflat că

fratele Branham a spus că sunt șapte Peceți adăugate, șapte Taine suplimentare, dar tot el a spus:

„Am

înțeles că m-am înșelat, că trebuie să fie ceva ce este scris sub apele Iordanului. Se află deja acolo, au fost acolo tot timpul, nu s-au mișcat niciodată, ci au fost întotdeauna în Cuvânt.” Dar este nevoie de un profet care să ne spună ce se află acolo. A fost nevoie de Cel care a despărțit apele; El este singurul care ne poate spune acum ce se află sub apă. Cine a despărțit apele? Nu a fost Iosua, nu au fost leviții, ci a fost Dumnezeu Însuși. Deci, El este singurul care poate să ne spună ce este ascuns sub ape. Noi putem să ne uităm la Iordan, putem să pescuim în el, putem aduce captura la suprafață prinsă de acul undiței și ne putem întreba: „Oare aceasta este una din cele douăsprezece pietre sau nu?”, dar nu știm.

Putem citi Biblia,
putem cugeta asupra ei și ne putem întreba: „Aceasta este Taina? Mă întreb dacă este aceasta, pot simți.” Și dintr-o dată Iordanul se micșorează acolo și există un fel de susur în apă, iar noi zicem: „Oare sunt ei?” Dar nu putem ști până când nu apare Descoperitorul și ne arată ce este acolo. În trecut a existat o tentativă de a se spune ceva cu privire la ele, dar au fost descoperite numai în aceste zile din urmă.

Așadar, aici în Iosua
avem această taină deschisă și pecetluită. Avem acest monument deschis și pecetluit. Ce sunt cele șapte Tunete? Descoperirile conținute în cele șapte Peciți. Ce conțin cele șapte Peciți? Taina răscumpărării, cum va răscumpăra El, pe cine va răscumpăra, cine în ce categorie este în cadrul răscumpărării? Totul este așezat acolo.

Așadar, ce reprezintă
acel monument? Răscumpărarea celor care au intrat în țară. Cine era inclus? Cele douăsprezece seminții. Cum au intrat ei? Prin acel loc, prin Iordan, prin trecerea apelor. Monumentul acela spunea povestea răscumpărării, aceasta fiind și ceea ce ne spun Tunetele: Taina Răscumpărării.

Ceea ce am spus până
aici este doar un bonus, nu aveam nimic în notițele mele despre aceasta.

Să mergem în Matei

1.3-4:

*„Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom;
Esrom a născut pe Aram.*

Aram a născut pe Aminadab; Aminadab a născut pe Naason;

Naason a născut pe Salmon."

Este interesant

faptul că între nașterea lui Fares și cea a lui Salmon se întâmplă foarte multe lucruri. Fares a fost unul dintre cei care au mers cu Iacov în Egipt, când i-a chemat Iosif pe frații săi acolo; el a făcut parte din generația care s-a coborât acolo. Iuda, Fares și restul s-au coborât în Egipt, iar mai târziu au fost acolo în robie.

Este uimitor că avem

povestea acestei femei, Tamar, iar dacă observați, nu mai este amintită nici o altă femeie până ajungem la Salmon, care s-a căsătorit cu Rahav. Dar ce s-a întâmplat între Tamar și Rahav? Ei s-au dus în Egipt, un simbol al lumii și au intrat în robie, toate acestea preumbrind din nou biserica. Ea a intrat în epocile bisericilor, în robie, a intrat în prezența demonilor care o forțau să intre într-o religie falsă, sub tot felul de crezuri, dogme și păreri omenești, sisteme lumești și altele.

Ei au intrat acolo,

dar au fost scoși afară cu braț puternic și au pibegit prin pustie, dar aici îl avem pe Salmon, care a intrat în țară, ceea ce înseamnă că el făcea parte din generația nouă, care nu era în robie în Egipt și nu murea în pustie, ci urma să ia țara. El era un prinț din Iuda și făcea parte din generația care urma să vadă împlinirea făgăduinței date lui Avraam pentru acel pământ firesc. El urma să intre în legământ și pe măsură ce intra în legământ, el trebuia să aibă o soție. Ce fel de soție credeți că își va lua el când va intra în sfârșit în făgăduința dată lui Avraam? Același fel de soție pe care o primește Hristos când intră în făgăduință, când Se întoarce înapoi și restabilește tot ceea ce a pierdut Adam.

El intră înăuntru, este sămânța lui Hristos,
sămânța împărătească, beneficiarul făgăduinței date lui Avraam.

Hristos a venit și a plătit prețul răscumpărării pentru tot ceea ce a pierdut Adam, iar acum când Se întoarce în răscumpărare, El trebuie să aibă o Soție, trebuie să aibă un anumit fel de Soție. Ce Soție credeți că va alege El? El o va alege pe curva din Ierihon. Aceasta mă face să mă simt atât de bine, deoarece înseamnă că eu nu trebuie să aparțin unei anumite linii, nu trebuie să fiu în locul potrivit, nu trebuie să fiu un credincios de a treia generație pentru a reuși. Poate am fost în curvie în biserica catolică, poate am fost învăluit în tot felul de imoralități, dar când vine Salmon, el vine ca prinț al seminței lui Iuda. El este unul din cei doisprezece prinți. Poate a fost unul din cei care au cărat cele douăsprezece pietre, noi nu știm. Dar ceea ce știm este că era unul din cei doisprezece prinți, că a fost un prinț din casa lui Iuda și că din el a ieșit linia lui Hristos, iar în timpul răscumpărării, în timpul împlinirii făgăduinței, în timpul trecerii Iordanului, el trebuia să aibă o soție.

Tot așa, El nu putea lua un înger, un heruvim, ci trebuia să Se întoarcă înapoi și să ia o femeie dintre neamuri, prinsă în sistemul denominațional, și s-o scoată afară cu braț puternic. Așadar, când Îl vedem pe Hristos (și pe Salmon) intrând în Țară, El va trebui să aibă o Mireasă. Ce fel de Mireasă va avea El? Noi predicăm încă din primele șase versete din Matei, iar fratele Branham ne-a spus că Biblia este o Scrisoare de dragoste, ceea ce înseamnă că trebuie să citim printre rânduri. Dar singurul fel în care putem înțelege Scrisoarea de dragoste este să fim în același gând cu Cel care a scris-o.

Noi am mai folosit analogia aceasta înainte: Am putea să ne plimbăm printr-un magazin și să găsim ceva învelit într-o bucată de hârtie cu o inimă desenată pe dinafară. O luăm, o citim și dintr-o dată vedem că acolo se regăsește scris ceva despre o iubită; un bărbat îi scrie iubitei lui, iar printre rânduri, el își exprimă niște gânduri pe care le înțeleg numai ei doi. Poate el scrie: „Îți mai amintești ziua când am fost în parc? Ce zi a fost aceea!” Dacă am citi aceste rânduri, am spune: „Eu nu știu ce a fost în parc, nu știu despre ce vorbește.” Ce este atât de entuziasmant în aceasta? Poate am vedea și trei semne de exclamație la

sfârșit, ca să știm că există ceva minunat cu privire la ziua aceea petrecută în parc, dar nu am ști despre ce este vorba. Am citi mai departe, și am găsi scris: „Mai ții minte ce ți-am spus zilele trecute despre planul meu de viitor? Totul merge așa cum am planificat, am o slujbă și voi putea plăti avansul pentru apartament, iar ceea ce ți-am spus, se va împlini foarte curând.” El ar continua: „Mai ții minte ce ți-am spus că însemni pentru mine, mai ții minte...” și ar folosi un termen pe care numai ea l-ar putea înțelege.

Noi am puteam lua această scrisoare, am putea s-o citim, dar apoi am putea să chicotim pe seama ei pentru că ni se pare prostescă. „Nu are sens! Aceasta este amuzant!” Pentru noi ar fi glumă, ceva prostesc, de neînțeles. Dar cea pentru care a fost scrisă, ar lua-o și ar citi-o; ea ar putea citi toate lucrurile care nu sunt scrise. Ea ar cunoaște ce înseamnă cele trei semne de exclamare, ar cunoaște însemnătatea slujbei, a avansului, ar înțelege tot ceea ce a scris el, pentru că ea a fost în contact cu iubitul ei, iar el i-a șoptit cuvinte dulci și i-a descoperit lucrurile tainice, ea având același gând pe care-l avea el. Dacă ea ar citi aceste lucruri, – pe care le-ar putea citi oricine altcineva, cu diferența că pentru ei nu ar avea nici o însemnătate, ar fi ceva prostesc și fără sens, fără valoare, – pentru ea ar fi o mare descoperire pentru că i se spun lucruri pe care numai ea le-ar ști, lucruri pe care numai ea le-ar înțelege, pentru că îi vorbește despre trecut, îi explică prezentul și îi aduce descoperiri pentru viitor, toate în aceeași scrisoare.

Aceasta este ceea ce face Biblia. Mii de oameni o pot lua, pot deveni chiar hackeri și să înceapă să spargă codul celor trei semne de exclamare, al fragmentelor, al frazelor, fiindcă acesta este felul în care citesc oamenii Biblia: „Etimologia acestui cuvânt provine din greacă”. Dar ea nu trebuie tălmăcită așa. Biblia a fost scrisă pentru credincios și numai credinciosul o va înțelege.

Odată am auzit ceva ce m-a supărat foarte tare și anume, că „oamenii Mesajului nu cunosc Biblia foarte bine.”

Vrei să spui că este

din cauză că nu am memorat versetele în ordine? Vrei să spui că este din cauză că nu voi rosti versetele cuvânt cu cuvânt, ci le spun așa cum le-a spus fratele Branham? Vrei să spui că nu cunosc Biblia pentru că nu o știu așa cum o știe un învățător baptist? Pentru că nu cunosc cuvintele grecești, structura lor, cine le-a scris și anul în care a fost scrisă Epistola? Vrei să spui că eu nu cunosc Biblia pentru că atunci când spun unele povestiri din Ea, le spun așa cum le-a spus fratele Branham? Singura care cunoaște Biblia este Mireasa lui Isus Hristos. Ea este singura care o cunoaște.

Așadar, să nu-mi

spuneți că oamenii de la Mesaj nu cunosc Biblia! Ei sunt singurii care o pot ști, credincioșii adevărați, sămânța originală aleasă mai dinainte de Dumnezeu; ea este singura care cunoaște Biblia. De aceea, școlile vor eșua, înțelegea personală va eșua, cărțile vor eșua. De aceea, noi nu scriem o carte cu învățăturile aduse de fratele Branham. Eu pot spune: „Voi scrie o carte cu învățăturile aduse de fratele Branham”, dar el a făcut deja aceasta, - este vorba de Cartea Epocilor Bisericii -, așa că eu nu mai trebuie să scriu nimic. „Dar eu voi scrie o carte!” Problema este că încercați să țintiți o țintă care se mișcă, pentru că El continuă să ne descopere Cuvântul. Merge mai adânc, devine mai bogat, iar noi Îl vedem și spunem: „Nu-L văd doar aici, ci și aici și aici și aici”, iar anul viitor Îl voi vedea „Aici, aici și aici!” Îl văd pretutindeni, ochii mei se deschid mai tare, pentru că El Se descoperă în mod constant într-o intimitate mai mare cu Mireasa Sa.

Așadar, dacă veți

încerca să scrieți o Carte cu învățăturile Mesajului, este ca și cum ați încerca să țintiți o țintă în mișcare. Veți fi nevoiți să faceți o revizuire săptămânală, de aceea, rămâneți pur și simplu cu Mesajul, cu Biblia, și lăsați-L pe Dumnezeu să-L descopere.

Noi am aflat că Iuda

l-a născut pe Fares din Tamar, în același timp în care Iosif a fost respins de

frații săi, a fost trădat, negat, scos afară și trimis departe. A fost scos afară și considerat mort.

În același timp în care a fost respins Hristos, a intrat în scenă Tamar. Vedeți cât este de desăvârșit? Când Hristos a fost respins de frații Săi, când a fost considerat mort, când a fost vândut pentru treizeci de arginți, când s-au întâmplat toate acestea, a fost timpul ca Hristos, Prințul din Iuda, s-o ia pe Tamar.

Apoi, pentru câțiva timp nu mai este menționată nici o altă femeie, până când ajungem la Salmon. Ei au mers jos în Egipt, au fost sub o robie grea, dar când au ieșit afară, când s-a ridicat noua generație, când prințul din seminția lui Iuda a intrat în țară, era necăsătorit, dar intrând în țară trebuia să se reproducă pe linia sa pentru că aceasta era linia lui Isus Hristos. El putea privi în jur la toate semințiile minunate, la toți membrii bisericilor și la toți cei care se descurcau minunat intrând în acea țară, dar el nu putea să-și ia o soție dintre ei, pentru că exista o femeie rânduită mai dinainte care era acolo, iar acea femeie rânduită mai dinainte era o femeie cu reputație rea, o femeie rău-famată, o femeie greșită, dar era femeia potrivită pentru el, la locul potrivit și la timpul potrivit.

Mulți dintre noi, care am venit la Mesaj din afară, care am fost crescuți altfel, am fost acolo în locul nepotrivit și la timpul nepotrivit, am trăit o viață greșită într-un sistem greșit, dar Dumnezeu ne-a găsit la timpul potrivit și ne-a adus în locul potrivit. Iar voi, cei care v-ați născut în Mesaj, sunteți la locul potrivit și în timpul potrivit.

Noi trebuie să recunoaștem că aceste lucruri nu sunt despre Rahav sau despre Tamar, ci sunt despre noi. Eu privesc în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu și mă văd pe mine. Când a intrat în țară, Salmon a trebuit să aibă o soție și a avut-o, numele ei

fiind Rahav.

„...Iar Salmon a născut pe Boaz, din Rahav.”

Să ne întoarcem la Iosua
capitolul 2.

În mesajul **„Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise”**
din anul 1960, citim:

„Doresc să așez un tablou. Poate nu este corect, dar prin acesta vreau să scot în evidență o părere. Noi nu știm nimic despre Rahav, nu cunoaștem povestea ei, știm doar că era o prostituată. Să ne gândim că a fost crescută într-o casă foarte săracă și a devenit rău-famată. Ea era o femeie foarte frumoasă și a ieșit pe străzi ca să câștige traiul de zi cu zi pentru mama ei infirmă și pentru tatăl ei. Pentru ea nu exista nici o cale pentru a obține un venit decât prin trupul ei, dar pot să-mi imaginez că a știut tot timpul că ceea ce făcea era greșit.”

Aici, el vorbește
despre călătoria noastră lumească în care facem lucruri neînțelese, lucruri de care ne este rușine, lucruri despre care nu am vorbi, pentru că tot timpul am știut în interiorul nostru că ceva este greșit. Mergeam la petreceri și încercam să ne distrăm, dar ceva ne spunea că este greșit.

„În ea exista Ceva care-i spunea: „Nu este bine să faci aceasta!” Și ea știa că nu este bine.”

Ce era în ea? Era mai
mult decât conștiința; în Rahav era Ceva dumnezeiesc pentru că ea era un pântec

rânduit mai dinainte, ea a fost rânduită să fie pe linia lui Hristos, pântecul ei a fost rânduit mai dinainte să primească sămânța potrivită să aducă la suprafață rodul potrivit. Voi ați fost la fel.

Uneori, în copilărie,
în voi exista o sensibilitate pe care alții nu o aveau, exista o dorință, vă simțeați diferiți ca și cum locul vostru nu era acolo. Ce era aceasta? Nu erați voi, ci era Viața care se afla în voi.

Biblia aceasta este o
Oglindă și există două feluri în care puteți predica Oglinda Cuvântului lui Dumnezeu: o puteți predica așa cum este pentru a putea vedea unde nu vă încadrați și astfel să faceți corectări, sau puteți să priviți în Ea pentru a vă găsi identificarea.

Când fratele Branham
a spus povestea băiețelului care a mers pentru prima dată în oraș cu mama sa, ne-a spus că el nu văzuse niciodată o oglindă, dar când a urcat niște scări a ajuns față în față cu un alt băiat. Băiatul a ridicat mâna, iar celălalt băiat a ridicat și el mâna, a ridicat mâna cealaltă, apoi a făcut o față amuzantă, iar băiatul celălalt a făcut la fel ca el. Apoi, în cele din urmă a privit la mama sa și a spus: „Mamă, acesta sunt eu!”

Aceasta spunem și noi
când trecem prin povestea acestor patru femei, aflate în primele șase versete din Matei: „Aceasta sunt eu! O, și aceasta sunt eu și aceasta!” Mă pot vedea în oglinda Cuvântului. Se reflectă în mine, arată cine sunt cu adevărat. nu cum am fost identificat în lume, adică la ce școală am mers, ce mi-au spus părinții mei, ci cine sunt eu cu adevărat.

„Într-o zi, ea a auzit că exista un Dumnezeu care Se mișca, iar inima ei a început să tremure.”

De ce inima ei a

început să tremure altfel decât a celorlalți din Ierihon a căror inimă tremura de frică? Inima celorlalți tremura de teamă că vor pierde ceea ce aveau, dar inima ei tremura de dorința de a câștiga ceea ce nu avea. Ambele inimi tremurau dar din motive diferite. În Ierihon, ei tremurau pentru că nu voiau să piardă marea lor cetate, marele lor sistem denominațional, nu voiau să-și piardă puterea sau prestigiul, dar această femeie nu avea nici o putere și nici un prestigiu, nu avea un nume mare, iar inima ei tremura pentru că avea de câștigat totul și nimic de pierdut.

„Ea a găsit un mesager din acea mare mișcare și el i-a spus ce urma să se întâmple. Ce a spus ea? Iosua avea semne; Iosua avea exact aceleași semne pe care le-a avut și Moise. Rahav nu a cerut să vadă semnul lui Iosua; ea doar a auzit. Ea este un tip al bisericii adevărate care a fost trasă pe calea curviei: „Azi sunt metodist, mâine sunt baptist, în ziua următoare sunt prezbiterian”, trasă în curvie.

Dar dintr-o dată, un predicator a intrat în cetate și a spus: „Există un Dumnezeu care trăiește, care a trăit și ieri și care este Același și astăzi. Puterea Lui este aceeași. El face aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci când a fost pe pământ.” Mesagerii Săi sunt pe drum.

Acum, Rahav, curva, cunoscută ca și curvă...”

Aceasta este cheia: *„cunoscută ca și curvă.”* Voi ați fost cunoscuți ca fiind parte din lume, dar de fapt sunteți de sus.

„Acum, Rahav, curva, cunoscută ca și curvă, a fost un tip al credinciosului de azi, a credinciosului adevărat. Ea nu a spus: „Eu am auzit că Iosua poate face semne pentru că este succesorul lui Moise. Aș vrea să văd acele semne, iar dacă le voi vedea, voi crede.” El nu a trebuit să-i arate aceste semne pentru că ea le-a crezut oricum. Ea nu era un Toma, ci le credea.

Când a mers acolo jos, Moise a făcut acele semne, dar nu semnul a fost cel care i-a dus în țara făgăduită. Nu. Semnele erau legitimarea însărcinării, iar Rahav le-a crezut fără să le vadă.”

Semnul nu a făcut

nimic. Semnul nu era decât o legitimare a însărcinării, era Dumnezeu care-și sprijinea vasul, care susținea alegerea sa legitimată, dar semnul nu a mișcat nimic, ci Cuvântul a fost Cel care i-a mișcat. Nu semnul i-a scos din Egipt, ci Cuvântul. Semnul nu a vindecat pe nimeni, ci credința în Cuvânt a fost cea care i-a vindecat pe oameni, iar aici avem o femeie care îl simbolizează pe credinciosul adevărat, biserica de azi, una cu sămânța credinței în ea care nu a trebuit să vadă ceea ce a avut loc în slujba fratelui Branham înainte ca să creadă, ci a crezut fără să vadă.

„Eu nici măcar nu eram născut atunci, nu eram viu, nu aveam nici o nădejde, dar am văzut un proroc al secolului XX, Adâncul cheamă adâncul, și chiar dacă nu aș fi văzut aceasta, tot aș fi crezut.”

Nu înregistrarea a

fost semnul care m-a determinat să cred, ci acela a fost doar semnul lui Mesia care legitima vasul pe care Dumnezeu îl sprijinea, dar eu am crezut Cuvântul. Rahav nu a trebuit să se întâlnească cu Iosua pentru a crede, ci a crezut ceea ce i-a spus mesagerul despre el.

Să mergem la Iosua

2.1-7, știind puțin din povestea lui Rahav:

„Iosua, fiul lui Nun, a trimis în ascuns din Sitim doi oameni, ca iscoade, zicându-le: „Duceți-vă de cercetați țara și mai ales Ierihonul.” Cei doi oameni au plecat și au ajuns în casa unei curve, care se chema Rahav, și s-au culcat acolo.

*S-a dat de știre împăratului din Ierihon și i-au spus:
„Iată că niște oameni dintre copiii lui Israel au venit aici astă-noapte ca să
iscodească țara.”*

*Împăratul Ierihonului a trimis la Rahav să-i spună:
„Scoate afară pe bărbații care au venit la tine și care au intrat în casa ta,
căci au venit să iscodească țara.”*

*Femeia a luat pe cei doi bărbați și i-a ascuns și a zis:
„Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt;*

*și, fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea,
bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus: grăbiți-vă de-i
urmăriți și-i veți ajunge.”*

*Ea îi suise pe acoperiș și-i ascunsese sub niște
mănunchiuri de in pe care le întinsese pe acoperiș.*

*Oamenii aceia i-au urmărit pe drumul care duce la vadul
Iordanului și, după ce au ieșit ei, s-a închis poarta.”*

Iosua le-a spus
acestor două iscoade să meargă și să iscodească Ierihonul. Ceea ce trebuie să
ne întrebăm noi este: „Ce căutau ei când au intrat în Ierihon ca să iscodească
cetatea?” Ce căutau ei? Biblia nu ne spune că ar fi măsurat dimensiunea
zidurilor, nici că s-ar fi uitat la garnizoană și ar fi numărat numărul
soldaților. Singurul lucru pe care ni-l spune este că au intrat la Rahav. Ei au
intrat în casa ei. Biblia nu ne spune nimic altceva despre ce s-a întâmplat în
Ierihon, cu excepția faptului că au găsit ceea ce căutau.

Domnul a spus: „Când

Mă voi întoarce, voi găsi Eu credință pe pământ?” Ei iscodeau țara, cercetau Ierihonul, dar ce căutau? Biblia nu ne spune nimic despre aceasta. Tot ce ne spune este ceea ce au găsit ei, iar ceea ce au găsit a fost o curvă care a crezut mesajul lor. Depinde ce căutăm, pentru că nu a contat dimensiunea zidurilor, nu a contat numărul trupelor, nu au contat armele de pe ziduri, ce fel de dispozitive de apărare aveau ei, cât de groase erau porțile, câte porți aveau, câte pasaje secrete existau, nu a contat nimic pentru că Dumnezeu urma să doboare cetatea în mod supranatural, fără nici un efort omenesc. Ei nu trebuiau să știe câți oameni erau acolo, câte trupe, câte arme aveau, cât de groase erau zidurile, nu îi interesau aceste lucruri, dar ceea ce trebuiau să știe era dacă acolo exista vreun credincios. Și ei au găsit unul.

În mesajul „**Semnul**” din anul 1963, citim:

„Iar Rahav a spus: „Eu am auzit aceasta și nu vreau să mor cu acești necredincioși. Nu, domnule!” Știa că judecata trebuia să urmeze aceasta pentru că ei erau în linie. Ea știa. Astfel, ei creau o cale pentru ea ca să scape. Probabil că ei au crezut că marea lor denominațiune a Ierihonului va putea să reziste în fața mâniei lui Dumnezeu. Vedeți, marea lor denominațiune.”

Fratele Branham a

luat Ierihonul și l-a asemănat cu o mare denominațiune. Ei au intrat în țară, iar primul obstacol pe care l-au întâlnit când au luat țara, a fost acea mare denominațiune, mama tuturor denominațiunilor, și ea trebuia doborâtă, dar putea fi doborâtă numai de Cuvântul lui Dumnezeu, prin ascultarea de Cuvânt. Vrăjmașii lor aveau încredere în zidurile lor denominaționale, aveau încredere în sistemul zidit de ei, dar sistemul lor se prăbușea.

Să citim mai departe.

Iosua 2.9-11:

„...și le-a zis: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta, căci ne-a apucat groaza de voi și toți locuitorii țării tremură înaintea voastră.”

Cum a știut ea aceasta? Credea făgăduința lui Avraam?

„...și le-a zis: „Știu că Domnul v-a dat țara aceasta...”

Împăratul nu știa aceasta, predicatorul nu știa aceasta, nimeni altcineva nu știa aceasta, dar femeia aceea curvă știa; în ea exista Ceva ce putea crede.

„Fiindcă am auzit cum, la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roșii și am auzit ce ați făcut celor doi împărați ai amoriților dincolo de Iordan, lui Sihon și Og, pe care i-ați nimicit cu desăvârșire.

De când am auzit lucrul acesta, ni s-a tăiat inima și toți ne-am pierdut nădejdea înaintea voastră, căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ.”

Această femeie micuță era prinsă într-un sistem idolatru, într-un sistem denominațional, dar în inima ei, ea nu credea în sisteme și învățături, ci a crezut mesajul lor, a crezut ce le-a spus Dumnezeul lor, ce i-a spus lui Avraam; ea credea tot Cuvântul. Rahav identifica răspunsul puterilor demonice care se aflau de partea cealaltă a Iordanului și a spus: *„Toți tremură din cauza voastră. Când ați trecut Marea Roșie, când ați nimicit cele două cetăți, am fost cuprinși de groază și toți tremură din pricina voastră.”* Toate

puterile demonice care-i țineau afară din țară se temeau. De ce se temeau ei? De cineva care venea în poziția dată de Dumnezeu, deoarece știau că ei erau acolo ca și intruși, știau că se aflau acolo din cauza căderii din grădină, iar dacă cineva venea bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu, dacă venea în conformitate cu instrucțiunile unui profet, dacă începea să vină înapoi în poziția dată de Dumnezeu, totul trebuia să cadă, iar aceasta făcea toate puterile demonice să tremure. Oh, dacă ei ar fi avut această descoperire cu patruzeci de ani mai devreme! Necazul este că atunci când iscoadele trimise de Moise au intrat în țară ca s-o iscodească, ei și-au folosit numai intelectul pentru a deosebi posibilitatea de a intra în posesia acelei țări.

Astfel, în Numeri
13.30, scrie:

*„Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise. El a zis:
„Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!”*

Iosua și Caleb au
fost singurii care au crezut Cuvântul Domnului. Cu ochii firești, toți au văzut același lucru, toți au văzut uriașii, zidurile cetăților, armele pe care le aveau și totuși erau două feluri diferite de a vedea lucrurile:

1.- cei zece puteau
merge numai în funcție de ceea ce au văzut; dar

2.- ceilalți au putut
vedea într-o altă dimensiune, au putut vedea ce putea face Cuvântul. Astfel, Caleb a putut spune: *„Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!”*

Caleb nu privea la el

însuși în comparație cu locuitorii țării care erau uriași, ci privea la un singur lucru: la făgăduința care-i fusese dată lui Avraam și care fusese confirmată prin profetul care-i dusesse până acolo. Acesta era singurul lucru asupra căruia îi erau ațintiți ochii, așa că a spus: „*Noi suntem mai mult decât biruitori!*” Dar când a spus aceasta, nu vorbea despre abilitatea sa umană, nu vorbea despre puterea brațelor sale sau despre ascuțișul sabiei ale, ci vorbea despre împlinirea făgăduinței în el.

Astăzi, noi suntem

mai mult decât biruitori și putem birui orice putere demonică, orice boală și orice obstacol cu care ne confruntăm. Noi suntem mai mult decât biruitori, dar nu prin puterea noastră, ci prin credința pe care o avem în Cuvântul care a fost restituit, în făgăduință. Acum nu mai există nimic care să fie ținut departe de copiii lui Dumnezeu, nici măcar schimbarea trupurilor, pentru că și aceasta ne-a fost dată. Când au fost predicate Tunetele, ne-a fost dată deja și credința pentru schimbarea trupurilor. Tot ce ne trebuie este să avem curajul să intrăm în făgăduință. Credința pentru schimbarea trupurilor noastre sau Cuvântul pentru schimbarea trupurilor noastre nu este ceva ce va veni în viitor, ci este ceva ce a fost predicat deja și dat Miresei.

De aceea, când au

venit să ia țara, ei nu au avut nevoie de o făgăduință nouă. Făgăduința îi fusese dată deja lui Avraam, de aceea ei nu aveau nevoie de o făgăduință nouă, ci aveau nevoie de credință în făgăduința pe care o aveau deja. Astfel, le-a fost trimis în țară un profet, iar acel profet a venit însoțit de Stâlpul de Foc, ca să le reînnoiască credința într-o făgăduință veche și nu ca să le aducă o făgăduință nouă.

Tot așa, noi am avut

astăzi un profet care a venit să ne reînnoiască credința într-o făgăduință veche. El nu a venit să ne aducă o făgăduință nouă, ci ca să ne dea curajul să intrăm înapoi înăuntru și să stăpânim Țara sub slujba Stâlpului de Foc.

„Dar bărbații care fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.” (v. 31).

Cine a spus aceasta?

Fratele Branham ne-a spus că la deschiderea Pecetii a șasea, sub Trâmbița a șasea, din râul Eufrat au ieșit două sute de milioane de demoni. Și a mai spus: *„Unde s-au dus ei? În armatele lui Hitler, Stalin și Mussolini.”* Am înțeles aceasta?

Așadar, acele puteri

demonice au ieșit afară din Eufrat și au intrat în puterea fizică, militară, în genii. Mergeți și uitați-vă la Germania. Au avut genii care au făcut arme de război. Ei erau unși de demoni, armate care au putut să împânzească Europa atât de repede încât i-au

uimit pe toți. Ce erau acestea? Puteri demonice. Fratele Branham a spus: *„Unde s-au dus după cel de-al Doilea Război*

Mondial? Au intrat în sistemul ecleziastic. Demonii nu s-au întors la râul Eufrat, ci au intrat în sistemul bisericesc. Două sute de milioane.”

Câți din Mireasă

credeți că sunt pe pământ astăzi? O duzină? Câteva sute? Poate câteva mii, eu nu știu. Câți demoni sunt comparativ cu Mireasa? Iar fratele Branham ne-a spus că toți au fost instruiți să ne dea jos de pe cale. Două sute de milioane de puteri demonice cu un singur țel în minte: să biruiască Mireasa și s-o doboare. Nu pot să fac calcule ca să văd câți demoni sunt îndreptați împotriva fiecărui mădular al Miresei, deodată, dar știți ceva? Noi suntem mai mult decât biruitori.

Știți ce se întâmplă

când auzim Cuvântul și ne identificăm în El spunând: „Acesta sunt eu și nu mă voi lăsa! Nu mă tem de cancer, nu mă tem de boli, nu mă tem de nici una din aceste puteri, nu mă tem de învățătura falsă și de acuzații, ci merg mai departe!”

Știți ce se întâmplă?

Două sute de milioane de demoni se înspăimântă în inima lor pentru că singurul lucru pe care-l aud este să stăpânească în Edenul Satanei din cauză că cei răscumpărați nu-și ocupă încă poziția. Acesta este singurul motiv pentru care ei mai au încă stăpânire liberă: pentru că copiii lui Dumnezeu nu și-au înțeles încă potențialul pe deplin. De aceea, ei vor să ia Mesajul și să-L ducă în denominaționalism; vor să-L ia și să-L ducă înapoi într-un tipar în așteptare: „Noi așteptăm ceva, noi așteptăm ceva, într-o zi se va întâmpla ceva!” De ce? Pentru că aceste forțe demonice sunt speriate de moarte că noi am putea să facem pași de stăpânire în făgăduințele aflate în Cuvânt. Dar nouă nu ne este teamă să mergem mai departe deși Moise nu este aici, Iosua nu este aici, leviții poartă Chivotul. Care Chivot? Cuvântul restituit de Moise, Cuvântul adus de Moise, nu un Cuvânt nou, nu un Cuvânt diferit, ci Cuvântul care a venit sub slujba lui Moise, este acum pe umerii leviților și se mișcă prin țară, iar demonii tremură. Dar nimic nu-i va opri din încercarea de a ne ține pe loc ca să nu mergem mai departe. Astfel, vor aduce descurajare, neînțelegeri, boli, crize financiare, orice, numai să ne oprească să mergem mai departe. Dar astăzi există în țară „Calebi”; există o generație care s-a ridicat după călătoria în pustie și spune: „Noi suntem mai mult decât biruitori!”

Caleb credea

Cuvântul, Caleb mărturisea Cuvântul, Caleb mergea mai departe, dar noi știm că au fost oameni care au iscodit țara împreună cu el și au mers mai departe spunând: „Este Adevărul!” Gândiți-vă cât sunt de apropiate aceste lucruri! Cei zece care au fost împreună cu Iosua și Caleb, care au mers cu ei și au văzut țara, au spus: „Este adevărat! Tot ce a spus Moise este adevărat. Cu siguranță, este adevărat că este o țară în care curge lapte și miere, iar ca dovadă am adus un ciorchine de struguri. Dar nu o putem lua, așa că va trebui să mai așteptăm.”

„Dar bărbații care fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.” (v. 31).

Vrei să spui că un

demon este mai puternic decât un fiu răscumpărat al lui Dumnezeu? Ce ziceți de zece demoni? Dar de zece mii? Dar de o sută de mii de demoni? De un milion de demoni? Hristos în mine și eu sunt mai mult decât biruitor pentru că Cel ce este în mine este mai mare decât cel ce este în lume.

„Și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră.”
(v. 32).

Ce au făcut? Au adus o mărturie rea. Aceștia erau copiii Israelului, erau la același nivel cu Caleb, erau frații săi, au mers acolo și au spus că tot ceea ce spusese profetul era adevărat, dar au adus o mărturie rea despre țară. Iar mărturia rea a fost că ei au spus ceva diferit de ceea ce spusese Moise. Moise spusese că el îi va duce să stăpânească țara, dar ei au spus că nu o pot lua, „o mărturie rea”. Nu o mărturie falsă, nu o greșeală, ci o mărturie rea.

„Și au înnegrit înaintea copiilor lui Israel țara pe care o iscodiseră. Ei au zis: „Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă.” (v. 32).

Priviți câți oameni au părăsit Mesajul și au luat-o pe alte căi. Priviți cât de zeloși au fost ei, cât de înflăcărați, cât de dornici, dar unde sunt acum?

„...toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă.”

Au fost mai impresionați de intrușii din țară decât de frații lor, pentru că au privit la

Israel și nu au văzut oameni de statură înaltă, s-au uitat la armele pe care le aveau și la lucrurile pe care le-au luat pe drum. Au pus lucrurile cap la cap și s-au gândit că ei nu aveau uniforme, ci purtau aceleași haine cu care au ieșit din Egipt. Ei fuseseră robi și purtau haine de robi care nu se rupseseră. Așadar, erau încă îmbrăcați și încălțați cu haine de robi și luau orice arme găseau pe drum, dar priveau dincolo la acele armate instruite, frumoase și strălucitoare.

Ioan s-a minunat când

s-a uitat la biserica falsă și a văzut-o plină de frumusețe și strălucire, și cu toate lucrurile în rânduială. Apoi s-a uitat la biserica din ziua lui, care se aduna prin case, câțiva oameni aici și câțiva dincolo.

Iată-i acolo! „Ei

sunt de statură mai înaltă decât noi!” Am auzit și noi spunându-se: „Unii oameni din denomițiuni duc o viață mai bună decât noi.” Am auzit aceasta? Sau: „Unii dintre ei îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât noi și fac mai multe lucruri pentru El decât Mireasa. Acolo sunt unii care au o statură mai înaltă decât noi!” Nu, domnilor! Nici o lucrare făcută de ei nu poate scoate Mireasa din ecuație. Mireasa nu face propriile ei lucrări, nu face lucrări care-i vin în minte, care ar putea s-o facă să se simtă bine cu privire la ea însăși sau care s-o facă să se simtă creștină. Ea face numai ceea ce-i arată Tatăl. Isus Hristos a pășit printre invalizi și printre mame cu copii bolnavi, dar a mers la un singur om, care nu umblase de treizeci și opt de ani, a vorbit cu el și l-a ridicat. El a trecut pe lângă toți ceilalți oameni care se aflau la scăldătoarea din Betesda pentru că făcea numai ce-l arăta Tatăl să facă.

Voi nu puteți scoate

Mireasa din ecuație dacă face numai lucrările Tatălui. Nu puteți fi mai sinceri decât Mireasa pentru că sinceritatea ei se bazează pe dragostea lui Dumnezeu în Cuvânt; nu în dragostea față de o părere, de un sistem, de o poveste, de o biserică sau de un grup de frați, ci este dragostea pentru Cuvântul descoperit, pentru Cuvântul acestui ceas, Ea fiind cea care face adevăratele lucrări, lucrări sincere și la locul potrivit.

Nu priviți cu ochi

firești pentru că aceasta a fost problema și cu cele zece iscoade: ele au privit firește, au măsurat lucrurile firește și au spus: „Ei sunt mai mari decât noi!” Dar profetul a spus: „*Voi nu m-ați văzut niciodată pe mine. Dacă m-ați fi văzut, nu ați fi spus niciodată aceasta. Tot ceea ce vedeți voi este un cort smerit, de pământ, minerale și ingrediente luate din pământ. Aceasta este tot ce puteți vedea voi, dar dacă m-ați fi văzut pe mine, nu ați face o asemenea afirmație!*” Aleluia!

„Apoi, am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.”

(v. 33).

Vedeți problema lor?

„Înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.”

Ce putem face noi? Cel

mai slab creștin pe genunchi face ca demonii să tremure. Vedeți? Noi nu privim firește, omenește, ci privim totul duhovnicește.

„...Înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.” Aceasta a fost greșeala lor fatală, pentru că au crezut că știu ce credeau ceilalți despre ei. Ei au luat propria lor părere despre ei înșiși și au proiectat-o în ochii celorlalți.„

„...Înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.”

Voi nu știți aceasta!

Ce a spus curva Rahav? *„Toți tremurăm din pricina voastră și a Dumnezeului vostru.”* Vedeți? Ea era Rahav din Ierihon, de dincolo de Iordan. *„Noi știm ce a făcut Dumnezeu când ați trecut Marea Roșie.”* Vestile călătoresc repede, prieteni. *„Noi știm.”* Aceasta o spunea o curvă din Ierihon, de pe malul râului Iordan. Ea a zis: *„Noi am auzit despre voi și știm despre lucrările mari care au fost făcute: cum ați trecut Marea Roșie pe pământ uscat și toate celelalte.”* Ei au crezut tot ce au auzit și inimile lor tremurau de frică. Dacă și iscoadele ar fi privit lucrurile așa, ar fi intrat înăuntru cu bucurie.

O, dacă această

Mireasă ar vedea adevărata stare a armatelor iadului, adevărata condiție a puterilor demonice ale lui Satan! De ce este el furios? De ce urlă? Pentru că a fost descoperită Taina. De ce este atât de mânios și de ostil? De ce lucrează tot timpul pentru a reduce

Mireasa la tăcere? Pentru că se teme, prieteni. Nesiguranța lui se vede tot mai clar, pentru că dacă ar fi sigur în Edenul Satanei, dacă nu ar avea de ce să se îngrijoreze, ne-ar lăsa în pace. Ce amenințare ar putea fi pentru el un om micuț ca noi? Adevărul este că noi suntem cea mai mare amenințare pe care o poate avea.

Să mergem la Iosua

2.23-24:

„Cei doi oameni s-au întors, s-au coborât din munte și au trecut Iordanul. Au venit la Iosua, fiul lui Nun, și i-au istorisit tot ce li se întâmplase.

Ei au zis lui Iosua: „Cu adevărat, Domnul a dat toată țara în mâinile noastre și toți locuitorii țării tremură înaintea noastră.”

Așadar, această

generație nouă care s-a ridicat să ia țara, a avut o descoperire pe care primii nu au avut-o, iar descoperirea era: „Demonii se tem de noi, nu noi ne temem de ei!”

Denominațiunile, învățătura falsă, înțelegerea falsă se tem de mine, nu eu mă tem de ele! Ele leșină din cauza noastră, din cauza aceluiasi grup îmbrăcat în zdrențe care a izbutit timp de patruzeci de ani de călătorie, același grup care a dobândit armament de-a lungul drumului, același grup care a călătorit trăind prin mană, prin pâinea din cer, același grup care nu se putea compara cu statura locuitorilor, care s-au văzut ca niște lăcuste și au crezut că cei din țară credeau același lucru despre ei, același grup a ajuns aici la o descoperire care i-a dus înapoi la făgăduința lui Avraam; ei au primit o descoperire de la o femeie curvă, care a spus: „Ei se tem de voi!”

Îți spun micuță

Mireasă: „Nu ai de ce să te temi! Nici o putere care se va ridica împotriva ta nu va birui.” Ei se tem de voi! Vrăjmașul se teme de voi, ființele demonice, învățăturile false se tem de voi. Voi nu vă mai temeți pentru că ați înțeles că ei se tem. Două sute de milioane de demoni tremură. De ce? Nu pentru că sunt în biserica baptistă, ci pentru că ne vedem în Oglinda Cuvântului și înțelegem că acest Cuvânt este stăpânirea noastră, iar noi putem avea totul de la Geneza la Apocalipsa, tot ceea ce avem nevoie este aici, iar noi o putem avea azi.

Să ne întoarcem la Iosua

2,12:

„Și acum, vă rog, jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn de încredințare...”

Ea căuta *un semn de încredințare* (în limba engleză: „*Un semn adevărat*”), un semn care avea să rămână în picioare în ziua judecății. Nu un semn micuț care să mă facă să mă simt mai bine, un mic tremur, un strigăt, o vorbire în limbi, ci „eu vreau un semn adevărat care mă va trece de ziua judecății.” Nu o emoție sau o senzație. Și fără îndoială, când a primit adevăratul semn, ea a avut o senzație, a avut emoții, a fost încântată, entuziasmată, probabil a fost bucuroasă când a înțeles că avea adevăratul semn, dar nu încântarea era adevăratul semn. Nu entuziasmul și încântarea este semnul, de aceea ea căuta un semn adevărat:

„...că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele și pe toți ai lor și că ne veți scăpa de la moarte.”

Bărbații aceia i-au răspuns: „Suntem gata să murim pentru voi, dacă nu ne dați pe față; și când Domnul ne va da țara aceasta, ne vom purta cu tine cu bunăvoință și credincioșie.”

Ea i-a coborât cu o funie pe fereastră, căci casa în care locuia era lângă zidul cetății.

Și le-a zis: „Duceți-vă spre munte, ca să nu vă întâlnească cei ce vă urmăresc, ascundeți-vă acolo trei zile, până se vor întoarce, după aceea să vă vedeți de drum.”

Bărbații aceia i-au zis: „Iată cum vom fi dezlegați de jurământul pe care ne-ai pus să-l facem.

La intrarea noastră în țară, leagă funia aceasta de fir cârmâziu la fereastra prin care ne-ai coborât și strânge la tine în casă pe

tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și pe toată familia tatălui tău.

*Dacă vreunul din ei va ieși pe poarta casei tale, ca să
meargă afară pe uliță, sângele lui va cădea asupra capului lui și noi vom fi
nevinovați, dar, dacă va pune cineva mâna pe vreunul din cei ce vor fi cu tine
în casă, sângele lui va cădea asupra capului nostru.*

*Și, dacă ne vei da pe față, vom fi dezlegați de
jurământul pe care ne-ai pus să-l facem.”*

*Ea a răspuns: „Fie după cuvintele voastre.” Și-a luat
rămas-bun de la ei și ei au plecat. Ea a legat funia cărămizie la fereastră.” (v.
13-21).*

Vedeți, ea dorea un
semn adevărat. Ea auzise mesajul, îl credea și voia un semn adevărat; și l-a
primit, acesta fiind funia cărămizie. Iscoadele i-au spus: „Când vom
intra în țară, leagă această funie de fereastra ta, și vei fi salvată tu și
toți cei aflați în casa ta. Dar înafara acestui semn, sângele lor va fi asupra
capului lor.”

Vedeți de ce fecioarele
neînțelepte vor trebui să-și verse propriul sânge pentru curăție? Pentru că
sunt înafara locului unde se află Semnul.

Ei au spus: „Acest
semn, această funie îi va ține în siguranță pe toți cei care vor fi aici.”
Imediat după ce au plecat iscoadele, ea a legat funia la fereastră. Acum,
semnul era afișat. Nu în dormitor, nu în baie, nu în cămăruța de rugăciuni, ci
acum, funia cărămizie, semnul răscumpărării și salvării ei, trebuia să fie la
fereastră, unde putea fi văzut de toți cei de afară.

De aceea, în ceasul acesta, Semnul nostru este Însăși Viața lui Isus Hristos, și El nu este în camera noastră de rugăciune, nu este doar în casa noastră sau doar la biserică, ci trebuie să fie legat de fereastra casei noastre, a vieții noastre pentru ca oricine să poată vedea că semnul este afișat.

În mesajul „**Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise**” din anul 1960, fratele Branham a spus:

„Această mare curvă Rahav a devenit o credincioasă. Cu puțin timp în urmă, am luat povestea ei aici. După ce a fost adusă la credința ebraică și a devenit o prozelită, ea a fost curtată de un general din armata israelită. Uitați-vă la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru această femeie. Ei s-au mutat în Betleem și au avut un fiu pe care l-au numit Boaz. Din Boaz, care s-a căsătorit cu Rut, a ieșit Iese, din Iese a ieșit David, iar din David a ieșit Isus. Aleluia!

De ce? Pentru că „credința vine în urma auzirii, auzirea despre un Dumnezeu care este Dumnezeul cerului și al pământului, și crezând în El.” Crezând ce?”

Aici lucrurile devin foarte importante. Ce trebuia să creadă? Vorbind despre oamenii din denomi-națiunea ei, ea a spus: *„Toți știm ce a făcut Dumnezeu la Marea Roșie și cu acei împărați, dincolo de Iordan, și toți tremurăm.”*

Așadar, nu era vorba despre a crede despărțirea Mării Roșii sau că cei doi împărați fuseseră uciși, acestea sunt lucrările și noi le putem crede, aceasta nu este o problemă. Rahav credea mai mult decât semnele și minunile săvârșite, ea credea mai mult decât credeau toți ceilalți din Ierihon:

„Crezând ce? Însărcinarea pe care Dumnezeu i-a dat-o unui om numit Iosua, crezând acea însărcinare.”

Ea a crezut

Însărcinarea lui Iosua, a crezut în însărcinarea acelui om. Toți ceilalți din Ierihon credeau trecerea Mării Roșii, izbăvirea din Egipt, uciderea armatelor lui Faraon, nimicirea celor doi împărați; toți credeau aceasta, dar ei nu credeau însărcinarea, iar diferența o făcea credința Cuvântului descoperit pentru ziua ta. Nu doar semnele, minunile și slujba unui profet, nu acestea au fost, ci a fost să creadă însărcinarea lui Iosua. Care a fost însărcinarea sa? Să intre și să ia în stăpânire țara care le aparținea din pricina unei făgăduințe date de Dumnezeu lui Avraam, această făgăduință fiind Cuvântul descoperit pentru acea zi.

Ceilalți credeau

minunile, dar nu credeau făgăduința, deoarece ei credeau că aveau dreptul la țară și astfel nu au acceptat însărcinarea. Dar aici avem o femeie care credea semnele și minunile, dar credea și însărcinarea, faptul că țara aceea era dată în mâinile lor; Dumnezeu le-a dat-o lor pentru că ei erau sămânța lui Avraam, iar Rahav credea Cuvântul descoperit pentru ceasul ei, ceea ce i-a dat acces la un semn adevărat, iar acel semn adevărat, i-a dat ei și familiei ei, accesul la mântuire. Cum? Prin faptul că ea credea mai mult decât semnele și minunile, mai mult decât povestea unui profet, credea însărcinarea, credea motivul Exodului, motivul trecerii Iordanului, credea Cuvântul pentru ziua ei.

În mesajul „**Perseverența**”, scrie:

„Ea era ca și curva Rahav când iscoadele au mers să iscodească țara și ea le-a văzut. Aceea a fost prima oportunitate pe care a avut-o. Ea nu a spus: „Aduceți-l aici pe Iosua să-l văd și eu. Lăsați-mă să-l măsoz din cap până la picioare. Este un flăcău înalt, chipeș? Are părul cârlionțat? Dacă îl văd, s-ar putea să cred că el este conducătorul armatei lui Dumnezeu.”

Ea nu a vrut să-l vadă pe Iosua, nu a vrut să vadă nici una din minunile lui, ci a spus: „Am auzit (Amin) că Dumnezeu este cu voi și aș vrea să merg cu voi.” Amin. Ea era perseverentă. „Mie nu-mi pasă ce face restul poporului meu, cât de bine sunt fortificați. Dumnezeu v-a dat acest loc, și eu vreau să merg cu voi.” Amin.”

Ea credea mai mult decât minuni mari și rânduri de rugăciune, credea că Dumnezeu a dat taina adevărului Său, descoperirea celor șapte Peciți, că El a dat acel pământ Miresei.

„Acum, Mireasa posedă acel pământ, Cuvântul deplin, iar eu cred aceasta și vreau să vin cu voi.”

Prieteni, acesta este Cuvântul descoperit pentru ziua noastră. Mulți oameni cred în slujba profetică, mulți cred că a existat un mare Exod, o nimicire a armatelor lui Faraon și o trecere pe pământ uscat, mulți oameni cred în nimicirea armatelor celor doi împărați, dar există ceva mai mult, există o Mireasă care a intrat înăuntru ca să stăpânească moștenirea care i-a fost dată ei și care cade sub picioarele ei, zi de zi, descoperire după descoperire. Ea își ocupă poziția.

Rahav a spus: „Acesta este adevărul, iar eu vreau să fac parte din el.”

În mesajul **„Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise”**, fratele Branham continuă:

„Ea nu a trebuit să vadă un semn pe care Iosua ar fi trebuit să-l facă cu mâna sau cu toiagul său, fiindcă credea.”

Credincioșii nu

trebuie să vadă nimic pentru că ei cred pur și simplu. Faptul că ar vedea ceva nu i-ar face credincioși, iar dacă nu ar vedea, aceasta nu i-ar face necredincioși. Ei sunt credincioși oricum.

„Ea a spus: „Am auzit și cred, iar acum cer milă.” Oh, ce lecție am putea învăța de aici! „Cer milă pentru mine și casa mea.” Uitați-vă la romanul, la temnicerul din Filipi care în seara aceea și-a scos sabia cu gândul să se sinucidă. Pavel a spus: „Să nu-ți faci rău, fiindcă suntem toți aici!” Atunci el a întrebat: „Ce pot face ca să fiu mântuit?” Și Pavel i-a zis: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit tu și casa ta.”

„Tu și casa ta”? Cu siguranță. Casa ta va fi mântuită cu tine. Cum? Dacă tu ai destulă credință pentru mântuirea ta, poți avea destulă credință și pentru mântuirea familiei tale.”

De ce? Pentru că totul este prin credință.

Poate ziceți: „Păi, ei sunt în lume și beau!” Nu are nimic a face cu faptele. Totul este prin credință. Credința poate muta munții, credința poate muta oamenii.

„Da, „tu și casa ta”.

Priviți la Rahav. Ea a spus: „Aveți milă de mine! Cruțați-mă! Nu vreau să mor cu necredincioșii aceștia, nu vreau să mor ca un animal, ci vreau să mor în brațele lui IaHVeH. Eu cred în Dumnezeul vostru pentru că El este atât Dumnezeul cerurilor, cât și Dumnezeul pământului. El face lucruri vizibile; El face lucruri reale. Nu l-am văzut niciodată făcându-le, dar cred oricum.” Vedeți, ea nu l-a văzut niciodată pe Iosua, ci

doar a auzit de el. Ea nu l-a văzut niciodată pe Dumnezeu și nu a văzut niciuna din lucrările Lui, doar a auzit. Alții le-au văzut, iar ea a crezut prin auzirea lor, și a spus: „Doresc o favoare pentru mine, pentru tatăl meu și pentru mama mea. Ambii sunt bătrâni și infirmi, și am și niște frați. Vreau să am credință și pentru ei.” Iar iscoadele, predicatorii au spus: „Da, el va veni pe aici, iar noi vom lua țara. Dacă vrei să-i salvezi, adu-i în casă.” Aleluia.”

Ei nu puteau să stea afară și să fie mântuiți, ci trebuiau să intre înăuntru. „Dacă dorești să-i salvezi de judecată, de focul mâniei, ei trebuie să intre aici.”

„Dacă crezi, du-te și adu-i aici pentru că noi nu vom fi răspunzători dacă ei vor fi pe străzi. Vom fi răspunzători numai dacă îi vei aduce în casă”, acolo unde trebuia atârnat de fereastră firul acela cărămiziu. „Vom răspunde numai dacă îi vei aduce în casă.”

Oh, fraților, dacă a fost vreodată un timp în care trebuie să-i aducem pe cei dragi ai noștri în casă, în casa credinței, timpul acela este astăzi.”

Nu în această clădire, nu în această biserică, nu în casa voastră, ci în casa credinței. Cum îi putem aduce înăuntru? Poate ziceți: „Eu le-am spus și le-am tot spus!” Încetați să mai faceți aceasta, încetați să vă rugați cu credință crezând că Dumnezeu îi va aduce înăuntru. Dacă credeți că sunt moștenirea voastră, dacă credeți din toată inima că v-au fost dați vouă, începeți să spuneți: „Doamne, Te rog să dai la o parte munții, obstacolele și să-i aduci în casa credinței, pentru că înafara ei este numai nimicirea, afară din casa unde este afișat Semnul, este numai nimicirea care va avea loc.”

În predica „**Semnul**” din anul 1964, citim:

„Noul Testament înseamnă „Noul Legământ”. Viața Sângelui, Însăși Viața Sângelui este Semnul.”

Fiți atenți, vă rog,
că nu Sângele, ci Viața Sângelui este Semnul. Care este adevăratul Semn?
Eu vreau un Semn adevărat. Cred Mesajul și vreau un Semn adevărat. Ce este un Semn adevărat? Însăși Viața Sângelui. Cine este Viața Sângelui? Viața care Se afla în Sânge, în Isus Hristos, Viața lui Dumnezeu care I-a dat Viața Lui; iar când celula de Sânge a fost ruptă, Viața aceea a putut ieși la suprafață și să se întoarcă din nou peste credincios. Nu este partea chimică a Sângelui, pentru că fratele Branham a spus că aceasta a intrat în pământul din Iudeea, ci este Viața Sângelui, acea Viață a Sângelui care intră în credincios, ceea ce înseamnă că adevăratul Semn este Însăși Viața Sângelui.

„Semnul este Viața din Sânge. Țineți minte că în Vechiul Testament trebuia aplicat sângele firesc al mielului, dar aici, este Semnul Sângelui, este Viața din Sânge care este în persoană, ca Semn.

Noul Semn este Viața nouă care a venit prin Isus Hristos, când Sângele Lui a fost vărsate pentru a sfinți o Biserică și a o umple cu Prezența Sa, pentru ca El să-Și poată manifesta Cuvântul și făgăduințele Sale, poporului.”

Aș vrea să ne
întoarcem la Iosua 2.15-18:

„Ea i-a coborât cu o funie pe fereastră, căci casa în care locuia era lângă zidul cetății.

Și le-a
zis: *„Duceți-vă spre munte, ca să nu vă întâlnească cei ce vă urmăresc,*

ascundeți-vă acolo trei zile, până se vor întoarce, după aceea să vă vedeți de drum.”

Bărbații

aceia i-au zis: „Iată cum vom fi dezlegați de jurământul pe care ne-ai pus să-l facem.

La intrarea noastră în țară, leagă funia

aceasta de fir cârmâziu la fereastra prin care ne-ai coborât și strânge la tine în casă pe tatăl

tău, pe mama ta, pe frații tăi și pe toată familia tatălui tău.”

Aș vrea să citesc încă o dată două porțiuni:

„Ea

i-a coborât cu o funie pe fereastră” și: „La intrarea noastră în țară, leagă funia aceasta de fir cârmâziu la

fereastra prin care ne-ai coborât.”

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul „**Semnul**” din 28 noiembrie 1963:

„Observați! Ei i s-a dat un semn, un semn roșu și anume, funia cărămiezie cu care ea a coborât iscoadele jos pe fereastră. Acea trebuia să fie un semn.”

Aici este o taină

mare: Semnul care i s-a dat era un semn pe care ea îl avea deja, pentru

că fratele Branham a spus:

*„...funia cărămie cu care ea a coborât
iscoadele jos pe fereastră. Acea trebuia să fie un semn.*

*Îngerul nimicitor al lui Dumnezeu nu se apropia de ea
atâta timp cât avea semnul. Dar dacă ea ar fi spus: „Oh, eu i-am coborât pe
fereastră,
am făcut o faptă bună, așa că pentru a împiedica pe cineva să vadă această
funie cărămie atârând aici și astfel să mă critice, o voi trage sus”,
îngerul judecării nu ar fi trecut niciodată pe lângă casa ei. Ea trebuia să
aibă semnul afișat; semnul trebuia să rămână acolo.”*

În casa lui Rahav era
ceva, ea avea ceva acolo. Poate nu putea explica, poate era ceva ce a zăcut
undeva într-un colț timp de mulți ani, ceva ce a purtat din copilărie, ceva ce
avea în casa ei dar nu putea explica: este vorba de acea funie. De ce ai tu o
funie? „Nu știu, dar ea este în casa mea.” Nu știa de ce, dar era ceva ce Rahav
avea cu ea, iar când au venit iscoadele, când a venit timpul să creadă
Cuvântul, când ea și-a arătat credința
în Cuvânt, a luat acea funie și a pus-o în acțiune, făcând astfel o slujbă
Cuvântului. Ea a legat acea funie de fereastră și a lăsat iscoadele jos, iar
iscoadele i-au spus: „Dacă vei lega această funie, această linie, la fereastră
pe care ne-ai coborât, când vom intra în țară, casa ta va fi cruțată!”

Acum aș vrea să
ascultați câteva citate aduse de fratele Branham:

„Cum pot să biruiesc” din anul 1963:

„Este ca și un crin. Eu cred că crinul este una din cele mai frumoase

flori care există. Mie îmi plac foarte mult crinii cală și nufării. Nu cred că există ceva mai frumos decât un nufăr mare sau cum mai este numit, crinul de apă. Cum radiază! De unde vine el? Este o sămânță mică, acolo jos în adâncul unei mlaștini, a unei mocirle.”

Acum, vom afla de unde provenea acea funie.

„Toată strălucirea care va străluci vreodată din acea sămânță mică, este în ea chiar atunci când se află în acea mocirlă. Dar ea trebuie să se lupte zilnic, știind că există ceva. În mocirla în care trăiește este întuneric, este murdar, este vâscos, dar cu toate acestea își croiește o cale prin mâl, mizerie, ape tulburi și locuri periculoase până când își scoate capul deasupra, la lumină, și exprimă ceea ce a fost ascuns în el tot timpul.

Eu cred că acesta este un biruitor care a trăit odată în păcat, care a făcut cândva lucruri greșite, dar nu vă mai faceți griji pentru el. Odată a făcut lucruri care erau greșite, dar acum de ce să se uite din nou înapoi în eleșteu?

Prin faptul că a rânduit lucrurile mai dinainte, Dumnezeu a adus această sămânță la viață, iar ea se zbate, vine la lumină și trebuie să biruiască. Înțelegeți? El nu se exprimă pe sine acolo jos, ci vine sus pentru a se exprima.

Nici voi nu ați exprimat nimic, în păcatul vostru, în curvia voastră, dar acolo exista o sămânță care a primit șansa să iasă la Lumină. Iar acum sunteți în prezența lui Isus Hristos, Fiul Luminii, pentru că El a adus la suprafață ceea ce ați fost cu adevărat la început. Înțelegeți? V-ați deschis inima, iar acum sunteți un nufăr.”

Voi ați fost

dintotdeauna un nufăr, dar nimeni nu a putut spune aceasta, pentru că arătați ca un nimic. Voi nu ați putut arăta ceea ce erați dintotdeauna până nu ați ieșit la suprafață prin mâl, murdărie, ape întunecoase și locuri urât mirositoare și ați ajuns la Lumină.

În mesajul „**Cine este acest Melhisedec**”, fratele Branham a spus:

„Apoi, când ați devenit supuși aceluia Duh (vorbește despre Duhul Sfânt), toată ființa voastră Îi va deveni supusă Lui, iar acel Duh nu este nimic altceva în lume decât acest Cuvânt Sămânță manifestat sau adus la Viață, făcut viu. Aleluia!”

Ce este acel Duh? Ce

este acea naștere din nou? Când acea Sămânță care a fost acolo dintotdeauna, înainte de întemeierea lumii, vine la Lumină, Aceasta o atinge și Sămânța vine la Viață. Ce este acel Duh? Este acest Cuvânt-Sămânță făcut trup, adus la Viață.

În mesajul „**Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită**”, citim:

„Cum ați putea ști că voi sunteți un mădular al Bisericii? Pentru că Hristos trăiește prin voi, atât de impregnat cu Duhul Sfânt încât sunteți un întemnițat față de orice altceva. Voi sunteți predați Evangheliei, Cuvântului, și toți copiii pe care îi puteți aduce la suprafață, vin pentru că sunteți un întemnițat.

Voi nu puteți comite adulter, pentru că sunteți deja însărcinați. Glorie! El nu vă poate stăpâni, pântecul Vieții este închis față

de orice altceva. Voi sunteți deja ai Săi, prin faptul că ați fost rânduiți mai dinainte. Sămânța a venit la Viață și nu mai poate intra înăuntru nimic din lume. Oh, cât de mult mi-ar plăcea să rămânem la aceasta timp de o oră! Sunt sigur că înțelegeți. Hristos și numai ai Săi; este deja încheiat. Sămânța era acolo, Sămânța era deja acolo. Când a fost pusă acolo? El ne-a rânduit la Viață veșnică, înainte de întemeierea lumii.” Și de îndată ce Dătătorul Vieții a început să Se miște, Sămânța care se afla acolo... Alte semințe care ar vrea să intre înăuntru pentru a se înrădăcina, pur și simplu nu pot s-o facă.”

Rahav era o curvă,
dar alte semințe care au intrat în pântecele ei nu s-au putut înrădăcina.
Sămânță după sămânță, sămânță după sămânță, venită din tot felul de surse, nu s-a putut înrădăcina, până când ea nu a ajuns la seminția lui Iuda, până când prințul din Iuda nu a intrat în țara făgăduită... Rahav era rânduită să fie un pântec care să primească o singură sămânță.
În interiorul ei exista Ceva, iar acel Ceva nu era receptiv decât la o singură sămânță. Nu a contat că a fost o sămânță baptistă, catolică, prezbiteriană, niciuna dintre ele nu aveau să aducă la suprafață Viață.

Rahav era o curvă,
unde erau copiii ei? Când s-a rugat, ea s-a rugat pentru casa tatălui său, a mamei sale, pentru frații ei și pentru tot ce aveau ei, dar nu a cerut nimic pentru copiii ei pentru că ea era un pântec rânduit mai dinainte, care urma să zămislească numai pe linia lui Iuda.

Pe pământ există o
Mireasă care indiferent ce a crezut, pe unde a fost, cât de mult și-a corupt mintea, indiferent câte semințe au trecut pe dinăuntru, nu au putut să se înrădăcineze pentru că Ea a fost rânduită să accepte o singură Sămânță, Aceasta fiind Cuvântul-Sămânță care vine prin Linia Leului din seminția lui Iuda. Iar când Ea intră în contact cu Leul din seminția lui Iuda, va exista o zămislire.

Ce a adus Rahav la suprafață în urma acestei zămisliri? Pe Boaz, răscumpărătorul înrudit. Ea, curva din Ierihon, a dat naștere răscumpărătorului înrudit din cartea lui Rut, un simbol spre Hristos, iar fratele Branham s-a întors și ne-a arătat că ceea ce s-a întâmplat în Peciți, s-a întâmplat și aici, pentru că curva Rahav era pântecul rânduit mai dinainte pentru a da naștere răscumpărătorului, iar când ei au intrat în țară, ea a ajuns la prințul lui Iuda ca să primească sămânța rânduită mai dinainte.

Ne putem vedea pe noi înșine aici? Lui Adam i s-a dat o mireasă ca să se reproducă; Lui Hristos I s-a dat o Mireasă pentru a face același lucru. Noi am jucat rolul unei curve, am fost considerați o curvă, am muncit în lume ca o curvă, dar niciuna din semințele acestei lumi nu a prins stăpânire pentru că noi suntem un pântec rânduit mai dinainte, care este receptiv numai Prințului din casa lui David. Noi suntem receptivi numai Împăratului din seminția Împăratului, iar când Aceasta a intrat înăuntru, L-a rodit pe Răscumpărătorul înrudit. Aleluia!

„Dar când acea Sămânță a intrat înăuntru, de îndată a închis pântecul, iar celelalte semințe au fost scoase pur și simplu afară. Vedeți?”

Atunci ce era Rahav?

Ea nu mai era o curvă, ci era o prințesă, pentru că era căsătorită cu un prinț din Iuda. Astfel, dintr-o curvă, ea a devenit o prințesă și una din mamele de pe Linia lui Hristos.

Aș vrea să mai citim câteva citate, apoi vom încheia.

În mesajul **„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci”**, fratele Branham spune:

„Dacă în inimă nu există nimic ca să poată primi, nu este nimic acolo. Cum putem obține sânge de la o sfeclă? În ea nu există sânge. Atunci cum poate crede un om dacă acolo nu există nimic cu care să creadă?”

Cum ar fi putut să creadă Rahav dacă înăuntrul ei nu ar fi existat nimic cu care să creadă?

În mesajul „**Glasul Semnului**” din anul 1964 citim:

„Aceasta este întotdeauna calea lui Dumnezeu de a-Și face cunoscut Glasul Său, oamenilor. El Își trimite profetul și dă un semn: apoi, ia Glasul Său care a vorbit înainte Cuvântul Său și-L legitimează prin acest om. Eu știu că este Glasul Său pentru că este Cuvântul făgăduit al zilei. Oh, dacă oamenii ar putea vedea aceasta! Dacă s-ar putea opri pentru o clipă și să înțeleagă aceasta. Vedeți, nu există nici o cale să-i facă să creadă aceasta, nu există nici un om să poată face aceasta. Numai Dumnezeu Însuși poate s-o facă, numai El poate să-i facă pe oameni să creadă. Ei trebuie să creadă, dar cum pot să creadă, dacă înăuntru nu există nimic cu care să creadă? Vedeți? Ei nu pot crede, indiferent ce faceți.”

În curva Rahav exista ceva ce a fost dintotdeauna în ea. Ea era o curvă, dar știa că ceea ce făcea era greșit; era prinsă în viața aceea, dar dintotdeauna a existat Ceva înăuntrul ei. Astfel, când a început să audă mărturiile despre trecerea Mării Roșii, în ea a început să se miște Ceva. Nu a spus fratele Branham că într-o zi au ajuns la ea predicatorii și au început să-i spună mesajul lui Iosua? Ea l-a crezut, a recunoscut că este adevărat și a spus: „Vreau să fac parte din aceasta. Eu cred și vreau să trăiesc, nu vreau să mor.” Credința ei a determinat-o să acționeze, ceea ce credea ea. Astfel, a luat funia care se afla în casa ei, a legat-o de fereastră, apoi a lăsat-o în jos și iscoadele au coborât pe ea.

Rahav le-a spus:

„Casa mea, familia mea, mântuirea mea”, iar ei i-au răspuns: Când vom veni, leagă de fereastră funia cu care ne-ai lăsat jos.” Ce a cerut ea? Un semn adevărat. Ce a venit ca să aducă la Viață Sămânța din interiorul ei și ce era acea Sămânță? Sămânța aceea era Viața lui Dumnezeu care zăcea adormită și activă în interiorul vostru. Am spus „adormită și activă” pentru că nu putea fi altfel. De ce? Pentru că Ea este cea care ne-a mișcat de-a lungul vieții noastre, dar noi nu eram conștienți de prezența ei. Este Viața lui Dumnezeu, este Viața lui Dumnezeu Însuși, attributele Sale în interiorul nostru. Ce o va aduce la Viață? Viața lui Dumnezeu, Duhul.

Așadar, când Cuvântul

vine la Cuvânt, când Viața vine la Viață, când Sămânța vine la Sămânță, Viața izbucnește și intră în acțiune. Există Ceva ce Rahav a avut dintotdeauna, dar ea nu știa ce era și nu știa nici ce să facă cu Aceasta. Ea nu a știut cum să găsească un semn adevărat, dar l-a avut în ea, iar când Viața dinăuntru ei a recunoscut Cuvântul pentru ziua ei, când a recunoscut însărcinarea și a strigat după aceasta, Ceea ce era în ea, a izbucnit la Viață, iar ei au putut vedea că acela era un semn adevărat. Când Viața a venit să aducă Viața la Viață, când Duhul lui Dumnezeu a venit să aducă la Viață, Viața care se afla înăuntru, aceasta este nașterea din nou, este Viața Sângelui care intră în acțiune. Acesta este un semn adevărat.

De ce voi ați putut

crede, iar alții nu? Pentru că a existat dintotdeauna Ceva. Nu contează de câte ori ați putut spune: „M-am aflat în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit și făcând lucruri nepotrivite.” La fel a fost și Rahav. Ea nu a știut că se afla la locul potrivit, la timpul potrivit și că făcea ceea ce este bine, pentru că trebuie dusă în Noul Testament și pusă în Matei capitolul unu, în poziția corectă, în locul potrivit și la timpul potrivit, ca să exprime ceva ce numai ea putea exprima.

Acum, eu și voi

suntem aici și trecem prin tot felul de noroi și murdărie, ape tulburi și tot

felul de alte lucruri. De ce? Pentru că suntem persoana potrivită, la locul potrivit și facem lucrurile potrivite pentru a exprima această poveste de dragoste în zilele noastre.

Îi mulțumesc lui
Dumnezeu pentru Cuvântul Său.

Este minunat că la sfârșitul zilei, iscoadele au intrat în Ierihon, unde exista numai o femeie, o curvă, căreia i-a fost dat secretul scăpării de judecata care urma să vină. Judecata venea și nu putea fi oprită. A fost rânduită, profetită, venea și nimeni nu o putea opri. Dar a existat o micuță femeie rău-famată, cu reputație rea, și ei i-a fost dată taina ascunsă a mântuirii pentru acea zi, ca să poată fi salvată de nimicirea care venea.

În ziua aceea, singurul fel în care cineva putea fi salvat de judecata care urma să vină peste Ierihon, era s-o creadă pe ea și să intre în casa unde era semnul. Aceasta este! Puteau să se roage, puteau aduce jertfe, puteau ieși la porți să se arunce la picioarele lui Iosua, dar exista o singură cale prin care cineva din Ierihon putea fi scăpat de nimicirea care urma să vină, iar aceea era s-o creadă pe femeia aceasta și să vină sub semnul pe care îl avea ea. Aleluia!

Dumnezeu ne-a luat din gunoi și ne-a făcut o prințesă din casa lui Iuda. Eram un nimeni, zăceam în întuneric, dar El a pus în noi un Semn adevărat, iar acum, acel Semn adevărat este pus la fereastră; o Sămânță a venit la Viață, este Viața lui Hristos afișată, iar Femeia aceasta este singura care deține taina salvării de la nimicirea care vine.

Noi putem vedea că dintr-o dată, femeia aceea a devenit cea mai importantă persoană din Ierihon.

Dintr-o dată, ea, care până atunci fusese dorită dintr-un motiv greșit, a ajuns să fie dorită dintr-un alt motiv, motivul corect.

Să nu cădeți ușor! Să nu credeți mărturia rea, să nu credeți că sunteți mici de statură și că statura lor este mai mare! Să nu credeți că ei sunt mai puternici, fiindcă aceea este o mărturie rea! Demonii care se luptă cu voi, care se ridică zilnic împotriva voastră, se tem de voi. Ei vă numesc în tot felul din pricina felului în care trăiați cândva și din cauza lucrurilor făcute; vă numesc „o curvă” sau cutare și cutare, dar niciunul din aceste apelative nu mai sunt valabile. Eu nu cred că Salmon a mai permis ca cineva din tabără s-o numească pe Rahav curvă după ce a devenit soția sa. Nimeni nu a mai numit-o „curva din Ierihon”, deoarece prin căsătorie ea și-a schimbat numele, și-a schimbat identitatea, și nu mai era curva din Ierihon, ci era o prințesă, era soția lui Salmon, căpetenia seminției lui Iuda; ea era soția lui, iar aceasta o făcea să fie prima doamnă, nu cea de jos. Aceasta a făcut-o crucială pentru răscumpărare deoarece fără ea, nu ar mai fi existat Boaz, iar Boaz a fost răscumpărătorul înrudit.

Voi nu sunteți doar niște oameni care aveți slujba și veniți duminica la biserică. Nu aceasta este identitatea voastră. Nu sunteți doar o mamă, un tată, o familie, ci sunteți mai mult decât atât. Priviți în Oglinda Cuvântului și lăsați Cuvântul să ne spună cine suntem noi cu adevărat, pentru că prin Tamar, prin Rahav, prin toate aceste tipuri, ni se arată Mireasa din ziua de azi.

Eu spun: „Dumnezeule, îngăduie ca eu să trăiesc așa astăzi.” Fratele Branham a predicat mesajul „Convins, apoi preocupat.” Sunteți voi convinși că acest Mesaj este adevărat? Sunteți convinși că aveți în viața voastră adevăratul Mesaj? Sunteți siguri că această casă a siguranței este singurul loc sigur? Eu nu vorbesc despre o clădire, o biserică sau un grup de oameni, ci vorbesc despre casa credinței, casa lui Dumnezeu, iar dacă sunteți convinși, ați face bine să intrați înăuntru chiar acum. Acum este timpul în care trebuie să exersăm credința noastră, este

timpul să ne rugăm sincer și cu ardoare, este timpul să-L rugăm pe Dumnezeu:
„Doamne,
dă-mi o descoperire pentru mântuirea familiei mele. Ridic-o în inima mea,
pentru că dacă Tu îmi vei da o descoperire, nu o va mai lua nimic din calea
mea, aceasta însemnând că îmi aparține, este a mea. Dacă Tu o ridici în inima
mea, nu ca speranță, nu ca dorință, ci ca ceva ce știi sigur, nu mi-o va putea
lua nimeni. Doamne, doresc ca ei să intre înăuntru, te rog adu-i înăuntru,
Doamne.”

Știți de ce nu a
căzut încă nici o bomba atomică asupra Americii? Pentru că sunteți voi aici. De
ce nu a izbucnit încă mânia deplină a necazului? Pentru că sunteți voi aici.
Voi sunteți fiii și fiicele lui Dumnezeu, aflați aici ca să duceți mai departe
Planul răscumpărării, Evanghelia Adevărului; aceasta este ceea ce sunteți voi.
Poate aveți copii, poate lucrați la o bancă, dar niciuna din acestea nu
reprezintă ceea ce sunteți voi, nu este identitatea voastră. Identitatea
voastră nu este ceea ce v-a crescut sau în ce oraș ați crescut, voi sunteți
fiii și fiicele lui Dumnezeu, esențiali în Planul răscumpărării, cu un pântec
rânduie mai dinainte care poate zămisli numai atunci când ajunge la Hristos, ca
să dea naștere Răscumpărătorului. Începeți să vă trăiți viața cu identitatea
adevărată, nu cu una falsă!

Acum, când cel de
lângă voi vă roagă să vă rugați pentru el știți că voi sunteți sursa. De ce a
venit la voi? Pentru că voi aveți legătura pe care el nu o are, aveți o relație
pe care nu o are nimeni la locul vostru de muncă.

Începeți să trăiți în
aceasta!! Amin.